1 page en langue française

2 Seiten in deutscher Sprache

Ştindardul

Anul XVII, Nr. 110, apr.–iunie 1970 | Versandort: München; Redaktion: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstraße 17 | Einzelpreis 1 DM

Furia naturii şi cinismul oamenilor

Considerăm nenorocirea abătută asupra ţării cu inima zdrobită şi cugetul clar. Nu vom apela la explicaţii supranaturale şi nu vom invoca plăgile Egiptului. Deşi nu poate fi trecut uşor cu vederea faptul că de 23 de ani, douăzeci de milioane de Români blestemă cel puţin o dată pe zi odiosul regim. Atâta ură concentrată s'a putut canaliza în energia transumană care a chemat forţele distrugerii. Materialiştii înşişi, negăsind citatul corespunzător din Lenin vorbesc de misterioase „stihii ale naturii". Rămânând în cadrul marxist să amintim ştiutul corolar: libertatea poporului nu poate fi obţinută decât prin desfiinţarea statului asupritor. Ceeace n'au reuşit partizanii din munţi ori „aliaţii" precupeţi au făcut-o puhoaiele. Praful s'a ales de construcţia socialistă tencuită cu sângele robilor. Poporul suferă în continuare, nu mai puţin decât la Canal, „la stuf", la Aiud ori la Talcioc. Şi nu e nicio deosebire să fii gonit din căminul tău de bombele „aliaţilor", de miliţieni ori de potop.

La ananghie, „conducătorii" doresc să aibă în spate solidaritatea poporului şi simpatia refugiaţilor. „Scînteia" etalează acest titlu de necrezut: „Douăzeci de milioane de inimi – o unică familie". S'a terminat deci cu „ascuţirea luptei de clasă", până când? Ori poate îi vom vedea pe membrii CC în procesiune cu moaştele sfântului Dumitru, purtând prapurii Mitropoliei. Stalin n'a procedat altfel în 1941.

Ca unda ta strivită, gemem
Şi noi, tovarăşii tăi buni,
Dar de ne-om prăpădi cu toţii,
Tu, Oltule, să ne răzbuni!
Să verşi păgân potop de apă
Pe şesul holdelor de aur;
Să piară glia care poartă
Înstrăinatul nost' tezaur;
Ţărâna trupurilor noastre
S'o scurmi de unde ne'ngropară
Şi să-ţi aduni apele toate –
Să ne mutăm în altă ţară!

Octavian Goga (1904)

Pe cei de la cârma ţării nu-i vom cruţa aşa cum nici ei n'au avut milă de părinţii noştri. Ambasadele RSR au şi început să expedieze circulare la Românii din străinătate cerându-le sprijinul. Aşadar, după 25 de ani de zăvorâre ermetică a frontierelor, la numai o lună de zile de la sistarea totală a plecărilor, tovarăşii descoperă că este practic faptul că există grupuri naţionale puternice în afara hotarelor. Manevra o cunoaştem. După foametea din 1945 –46, Ralea ambasador în USA, a umblat şi el cu pantahuza. Din dolarii adunaţi poporul n'a fost ajutat, mai mult, a fost hrănit cu mălai mucegăit, etichetat în derâdere „mălai american". Au urmat: asasinarea mareşalului Antonescu, lungul şir al proceselor şi 15 ani de teroare.

Citim îngroziţi presa RSR, în care suferinţa poporului n'a fost egalată decât de cinismul conducătorilor. La 16 Mai, când inundaţiile atinseseră cota maximă în Transilvania, când Satu Mare, Alba Iulia şi Târgu Mureş erau sub 9 metri de apă, Ceauşescu il plimba pe Kaunda, preşedintele Zambiei. La Baia mare, oamenii au fost scoşi pe ploaie să danseze în faţa Negrului. Abea expediată acasă delegaţia africană, „conducătorii de partid" s'au pus în toaletă de inundaţie – ca văduvele vesele care se consolează repede că le şade bine în doliu – cu bocanci şi pantaloni golf cu dungă impecabilă, cu ciorapi albi răsfrânţi, cu haine de piele şi şepci, părăsite la garderobă de vreo zece ani. Alături de scenele halucinante ale dramei – braţele acelea invocând cerul din mijlocul mâlului şi al ruinelor – şefii se arată fotogenic în helicopter, jeep ori pe puntea vaporului. Reporterii „Scînteii" îndrăznesc să scrie despre „solidaritate civică şi umană" pentrucă s'au aruncat câţiva saci cu salam, brânză şi pâine în zonele izolate. Doar acum câteva luni ţăranii nu aveau voie să cumpere pâine de la oraş, iar salamul, brânzeturile şi conservele – al căror gust Românul il uitase – erau expediate în străinătate în schimbul râvnitelor devize.

Rând pe rând, în întreprinderile ţării muncitorii sunt constrânşi să cedeze o zi din salariu pentru fondul de ajutorare a sinistraţilor. Amăriţii îi ajută pe amăriţi. Dar niciun „vârf" de partid n'a făcut până acum un gest asemănător. În vremile hulite ale monarhiei, ale cărei păcate nu le uităm, în ocazii similare se contribuia din „caseta particulară". Oare coana Lenuţa n'o fi având casetă? Menţionăm ajutorul foarte însemnat, în valoare de 2.500.000 lei, dăruit de Arhiepiscopia Bucureştiului. În schimb Uniunea Scriitorilor, aceasta adunătură de lachei şi lipitori, care huzuresc ca'n basme făcând şi desfăcând lozincile zilei, n'a dat decât 500.000 lei, adică mai puţin decât drepturile de autor ale unei singure cărţi.

La Oradea, noul Demosthene nu le-a oferit celor rebegiţi, adunaţi la meeting cu picioarele în apă până la genunchi, decât obişnuitul maraton verbal: 11 coloane de tipar. Casele oamenilor erau duse de puhoaie iar el le-a vorbit de lupta anti-imperialistă. A îndrăznit să savureze aplauzele din palmele ude şi uralele din gâtlejurile uscate.

Economia ţării e grea zdruncinată, poate pentru decenii. Iată propunerile noastre minimale fără de care asanarea nu e posibilă. 1° Drept la emigrare fără restricţie. În câţiva ani, Românii plecaţi îşi vor face un rost în lume şi vor putea să-i ajute pe cei de-acasă. 2° Decolectivizare. Numai ţăranul stăpân pe ogorul său va salva agricultura din maraşm. 3° Suprimarea taxelor vamale la pachete şi acceptarea, în cantităţi nelimitate, de haine, alimente şi medicamente. 4° Reducerea numărului ambasadelor RSR şi a personalului pletoric. Să se facă mai puţine vizite oficiale în ambele sensuri şi, mai ales, mai puţin spionaj. 5° Sistarea ajutoarelor pentru Vietnamul de Nord, Vietcong, Coreea de Nord şi pentru organizaţiile care întreprind acţiuni subversive şi acte de teroare. 6° Suprimarea tuturor burselor acordate „studenţilor" provenind din ţările „în dezvoltare" sau din cele „socialiste fraţeşti". 7° Desfiinţarea foii „Glasul patriei" pe cât de costisitoare pe atât de inutilă.

Români! Ajutaţi poporul în suferinţă nu însă pe zbirii falimentari de la cârma ţării. Lor nu trebuie să le facem nicio concesie. Daţi-vă cu generozitate obolul – de preferat în natură – numai prin organizaţiile internaţionale care garantează ajutorarea adevăratului destinatar. Niciun ban prin ambasadele RSR.

STINDARDUL

Între Moldova şi Isarlîk

În 1923, la mormântul lui Dimitrie Onciul, Vasile Pârvan pronunţa în puţine cuvinte adevăruri adânci; cel care şi-a petrecut scurta sa existenţă ca descifrarea inscripţiilor ştia să scrie şi să vorbească lapidar, dând în treacăt şi lecţia pe care o merită limbuţii seci şi gălăgioşi:

„Între colinele îmbrăcate cu fagi ale dulcei grădini a Moldovei se întoarce azi obosit Acel care venise la noi încărcat de darurile tinereţii harnice. Primeşte-l cu drag, Moldovă iubită, **tu cea care de veacuri ne dai pe istoricii Patriei,** şi culcă-l domol, la sânul tău cald, la umbra răcoroaselor ramuri".

La 19 februarie 1928 – când deci nu se scursese un an de la stingerea marelui tribun – un tânăr teribilist scria în „Cuvântul" aceste rânduri: „Am urît acea Moldovă care ne infiltrează, o dată cu întâiele cărţi ale adolescenţei, perversitatea predărilor, voluptatea tristeţilor dilatate în fantezie, voluptatea unui romantism şi atenuat şi dulceag (..). Am urît Moldova, pentrucă ne surprinde aproape copii, pentrucă ne infiltrează otrava nostalgiei când noi nu ne-am înţeles rosturile şi nu înţelegem umilinţa sufletului prins în gheara străină. Ne învaţă să cultivăm melancolia, ideile, amintirile, fără să ne înveţe arta de a le stăpâni (....). Ea n'a înţeles niciodată, nici nu va putea înţelege valorile şi elanurile virilităţii". Semnat: **Mircea Eliade.**

Toţi am avut 22 de ani, ne-am revoltat, am contestat şi am fugit din casa părinteească, căci aşa se formează caracterele: mai mult din rupturi decât din ataşamente. Tuturora ne-a gâlgâit sânge fierbinte în vine, dar în numele secreţiilor endocrine **nimeni,** în toată literatura română, rânduri ca cele de mai sus n'a scris. Cazul este clinic şi are un nume dat de Anna Freud: **denial in phantasy.**

Toată „apologia virilităţii" nu poate fi decât exasperarea celui care 40 de ani mai târziu avea să sucombe moale în braţele RSR-ului. Aceasta, anexându-l, l-a şi înfierat cu dangaua posesiunii. În prefaţa la volumul conţinând nuvelele **Maitreyi şi Nuntă în cer** (Bucureşti 1969) stă scris la p. IX: „Nae Ionescu avea să ajungă – în a doua jumătate a deceniului al patrulea – ideologul celei mai sinistre organizaţii politice din istoria ţării noastre, iar **Cuvântul,** acum ziarul său, avea să devină în cea de a doua serie a lui (1938–1941) organ al mişcării legionare" (D. Micu).

Apărarea unui maestru calomniat e datorie sacră. Succesiunea biologică e mai puţin importantă (n'o alegem noi!) decât cea spirituală care însemnează nobilă dăruire. Patrupede şi cefalopode **fată,** omul doar **înfiază** moral. Educaţia hellenică a statornicit prin **paideia** indestructibila relaţie dintre maestru şi discipol.

Vom vedea dacă savantul colaboraţionist de la Chicago va lua pana să-şi apere profesorul căruia îi datorează atât de mult. Dar ce putem aştepta oare de la cel care se scutură de nostalgii şi melancolie?

Şi-un gând m'ademeneşte..., anume că Levantul se opreşte pe brâul raialelor dunărene, că toată lingoarea Orientului colcăie în Isarlîk. Bucovina, Moldova şi Transilvania ne-au dat nu numai pe descălecătorii şi istoricii patriei ci şi sensul demnităţii. Înaintea unor crai de curte veche ori fanţi de tarabă nouă – Nastratini, Caragiali, Barbilieni şi alţi simigii – s'au aciuit în poala sub-carpatică Numizi, Cyrenieni, Mauretani şi Syrieni. Din sucurile lor s'a procreat miticismul triumfal al ţării de azi.

„Cine va lămuri pe viitor, care-i sensul existenţei naţiunii noastre? (...). Vor fi preoţii jertfei, ori vor fi preoţii hranei?" – se întreba Vasile Pârvan şi nu putea bănui că scizura în trupul naţiunii, al cărei **epinikion** il cântase, avea în timp atât de scurt să fie aşa de adâncă.

Burtăverzimea bazlarurilor: bragagii, halviţari, papugii şi işlicari – toţi pezevenghi, fonfi, flecari şi geanabeţi – cutreieră lumea după peşcheş şi tain în numele unei ţări boită cu cârmâz. Hogele ţin bairam permanent pe umerii unui popor care nu vrea să se turcească.

Dar într'o zi, aerul pur va goni miasmele Isarlîkului Atunci va fi o nouă descălecare.

E. L.

Alţii, la adăpostul nostru, au ridicat iară oraşe strălucite, palate de marmoră şi temple până la cer. Alţii, la adăpostul nostru, au onorat iară pe Apollon şi pe cele nouă Pieride. Şi poeţii lor au cântat iară, şi sculptorii lor au săpat iară, şi arhitecţii lor au clădit iară. Şi pe când noi nici satele noastre nu ni le puteam face pentru un veac de om, ci aceeaşi generaţie trăia în locuinţe de mai multe ori arse şi din nou clădite de vecinicii martiri ai credinţei întru Dacia şi Roma, ei, cei cari înfloreau la adăpostul nostru, se mândreau de opera păcii, care era darul nostru, şi se uitau cu dispreţ la sărăcia şi lipsa noastră.

VASILE PÂRVAN (1919)

Iuliu Hossu, martir şi erou naţional

După 21 de ani şi 6 luni de captivitate şi calvar, Iuliu Hossu, ultimul vlădică unit din cei şase câţi au fost arestaţi şi întemniţaţi de comunişti în toamna anului 1948, Iuliu Hossu care a anunţat lumii întregi că s'a născut România Mare, la Alba Iulia la 1 decembrie 1918, a murit în ziua de 28 mai 1970 la Căldăruşani.

În prezenţa unor prieteni devotaţi, a fost îngropat în acelaş loc de surghiun, serviciul funebru fiind oficiat de parohul romano-catolic al Bărăţiei din Bucureşti.

Îndurând cu inegalabilă voinţă de a rezista cumplitele torturi la care a fost supus în primii ani după arestare, Iuliu Hossu a rămas până la ultima lui suflare stâncă de granit, neclintit în credinţă, curajos, demn şi exemplu luminos pentru cei de astăzi şi pentru cei de mâine. Ca nimeni altul, el şi-a biruit călăii...

Născut la 30 ianuarie 1885 în Milaşul de Câmpie, sat situat în inima Ardealului, Iuliu Hossu aparţine unei familii care a dat clerici, dascăli şi luptători pentru drepturile şi năzuinţele poporului nostru de peste munţi. La Colegiul „De Propoganda Fide" din Roma, unde a făcut studii filosofice şi de teologie, a strălucit între studenţii de 43 de naţionalităţi diferite. Preot la vârsta de 25 de ani, după ce a îndeplinit timp de 7 ani funcţia de secretar diecezan, mai întâi la Lugoj şi apoi la Gherla, era consacrat episcop de Cluj-Gherla la 4 decembrie 1917. Avea atunci 32 de ani.

Un an mai târziu, la Alba Iulia, lui îi revenea cinstea să citească Declaraţia de Unire a Românilor din Transilvania, Ţara Crişurilor, Maramureş şi Banat cu Regatul României. Făcând parte din delegaţia care s'a dus apoi la Bucureşti, Iuliu Hossu primea din mâna Regelui Ferdinand Marea Cruce cu Cordon a Ordinului „Coroana României", distincţie care nu fusese

acordată până atunci decât şefilor de guvern şi preşedinţilor corpurilor legiuitoare.

Hossu s'a impus tuturor, chiar şi Ungurilor, în epoca care a urmat după „arbitrajul" dela Viena, nu numai prin erudiţie şi o vastă cultură, ci – mai ales – prin hotărâre de neînfrânt, prin prestanţă şi prin demnitate. Temenelele bizantine îi erau străine. Nu s'a încovoiat niciodată. Şi poate de aceea a fost hărăzit de Dumnezeu să patimească, nu numai pentru Biserica Română Unită cu Roma, ci pentru neamul nostru întreg.

Să îngenunchiem smeriţi în faţa proaspătului lui mormânt şi să facem legământ că ne vom strădui să fim demni de jertfa lui, împlinindu-i dorinţa până la sfârşitul zilelor noastre: **nici o concesie faţă de regimul uzurpatorilor anticrişti şi călăilor neamului românesc.**

I. V. EMILIAN

SCOLII

Virtute fără de noroc

Servius, primul editor și comentator al **Eneidei**, îl caracterizează pe rivalul lui Enea, principele italic Turnus, cu o expresie memorabilă: **virtus sine fortuna.** Noblețea lui Virgiliu e mai evidentă decât oriunde în portretizarea acestui „rezistent", dușman al împlinirii destinului roman. E nenorocos dar brav. Enea trebuia să vină. Troienii trebuiau să biruiască și să fondeze un **imperium sine fine.** Dar poetul nu-i umilește pe Latini și pe Rutuli. (Cât de departe suntem aici de mlaștina gândirii muscălești care nu cunoaște duelul loial și curat: adversarul trebuie – în ochii Rusnacului, pravoslavnic ori leninist – mai întâi dezumanizat, apoi strivit și dezonorat).

Cât despre nefericire, ea e prezentă pretutindeni în marele poem. Jacques Perret remarca: „În Eneida nimeni nu e fericit; Enea însuși, omul care reușește, e un om nenorocit". Și nimeni nu se poate mângâia că epopeea victoriei se termină tragic: sufletul lui Turnus, apărătorul unei cauze juste dar fără speranță, părăsește lumea strigându-și revolta: **fugit indignata.**

„Virtute fără de noroc" – nu e oare zodia tuturor marilor lupte? E oare compatibil succesul cu exultarea? E posibilă reușita fără tristețe?

Au trebuit să apară două mari societăți pragmatice – detașate total de clasicismul greco-roman – care să legifereze fericirea și optimismul!

„Runâ ne'nțeleasă"

Din ultimele postume ale lui Lucian Blaga, publicate recent, desprind aceasta strofă în aparență enigmatică:

Umbra ce-o purtăm pe drum,
Că-i din soare, că-i din lună,
ne'nțeleasă-i ca o rună,
scrisă'n piatră de lagună.

Înlătur din capul locului ideea că marele poet ar fi fost constrâns de rima: rună-lagună! Totuși, lagunele n'au constituit niciodată cariere de piatră, iar în Nord termenul specific e **fjord**, lucru pe care nu-l putea ignora germanistul Blaga. Apoi, e drept că inscripțiile runice sunt greu de descifrat dar neînțelese nu sunt; ele au fost adunate și explicate în colecții ample. Cred că avem de-a face aici cu o aluzie la statuia leului de la arsenalul din Veneția. Acesta a fost transportat de la Pireu de Morosini în urma campaniei din 1687. Or mândrul felin, de origine clasică, poartă pe coapsele sale o inscripție runică gravată de Vikingii din armata bizantină. „Neînțelegerea" are și ea povestea ei. Azi, în urma intemperiilor, caracterele sunt ilizibile, dar alta era situația în secolul trecut când savantul danez C. C. Rafn le-a cercetat. Mai mult, textul comentat este reprodus de Alexandru Odobescu în **Istoria arheologiei** (ed. D. Tudor, București, 1961, pp. 286–291). Ar fi arogant din partea noastră să-i reproșăm poetului că nu a cunoscut paginile arheologului! Cu atât mai mult cu cât și unui savant expert ca Johannes Brøndsted i-a scăpat lecțiunea compotriotului său, căci remarcă într'o carte de autoritate (**The Vikings**, Londra, 1965, p. 210): „Din nefericire inscripția e atât de șterasă încât nu mai poate fi descifrată; ar fi fost interesant să știm ce avea să-i spună unui leu grec un Viking suedez".

Din comentariul lui Odobescu reținem interpretarea – în vederea unui studiu amănunțit – că în **Rumaniu** din inscripție trebuie să vedem țările dunărene și nu Asia mică, cum credea Rafn.

S'ar putea deci ca „ne'nțeleasa runâ din lagună" să poarte una din primele atestații ale României, cunoscută altfel în izvoarele scandinave drept **Blokumannaland.**

Varangii la Bizanț

În romanul **Creanga de aur** – care nu are decât titlul în comun cu celebra opera a lui James Frazer (**The golden bough**) – Sadoveanu scrie o seamă de lucruri captivante, deopotrivă de fanteziste și plauzibile. Spre exemplu presupunerea că religia lui Zalmoxis a fost continuată în Carpați până în secolul al VIII-lea printr'o dinastie de Decenei nu are nimic absurd. Creștinismul, prezent însă nu general, în Dacia din primele secole a câștigat teren treptat și, anexând a tradus și interpretat cultele anterioare.

Construcțiile romancierului merită atenție, fie și ca sugestie dacă nu chiar ca ipoteză de lucru. Jérôme Carcopino, elogiindu-l pe „Shakespeare, istoric al lui Cezar" constata cu melancolie că de multe ori poeții se ridică la adevărurile esențiale dintr'o singură bătaie de aripă în timp ce savanții, torturați de scrupule, nu îndrăznesc să se depărteze de meterezul fișelor. Să mai amintim oare de disperarea lui Mommsen la apogeul strălucitei sale cariere?

Opera lui Sadoveanu n'a fost studiată serios, în ciuda faptului că politrucii cărora omul s'a raliat cu atâta lipsă de rușine nu economisesc elogiile plate. S'au scris articole despre „limba, stilul și vocabularul" romancierului, dar nimic despre uriașul travaliu subteran de documentare ce stă la baza marilor fresce de reconstrucție istorică. Mă voi opri aici la un singur aspect al povestirii sus-citate, anume descrierea mercenarilor varangi la Bizanț.

Deocamdată nu văd care au putut fi izvoarele de informație ale autorului în 1933, dar pot afirma că afară de o greșală cronologică majoră tot ce scrie Sadoveanu despre luptătorii nordici din slujba Romeilor este admirabil de bine intuit și redat.

Mai întâi – erorile. „În domnia Isaurienilor, cei mai de credință și mai acrotiți străjeri stăteau Varangii". Se anticipează recrutarea cu cel puțin trei secole: Scandinavii au intrat abea în garda basileului Alexis Comnenul. În 1110, Norvegienii lui Sigurd Jórsalafari, în drum spre casă din pelerinajul Ierusalimului, rămân la Bizanț. **Kirjalax** (adică kyrios Alexios) îi va duce în Dobrogea, să lupte împotriva Pecenegilor; ei vor fi lăsat drept semnătură grafitele tipice de la Basarabi-Murfatlar.

Tehnica recrutării este descrisă astfel de Sadoveanu: „unul din căpitani se suia pe o carabie împărătească și călătorea către columnele lui Iraclie, ieșind în oceanul cel mare, apoi cotea pe lângă țărmul Galiei și intra în mările cele care stau mai mult sub negură. Acolo la Dania și Scandinavia solul Împărăției găsea trupurile de care avea nevoie". Acest periplu occidental al flotei bizantine nu este exclus; l-au făcut în sens invers corăbiile scandinave când, în 860, au asediat Constantinopolul, dar calea cea mai scurtă și mai umblată era istmul ponto-baltic – „drumul de la Varangi le Greci".

Această fișă sociologică abea dacă este puțin apăsată: „Căci sfaturile Varangilor sânt toate și totdeauna la fel. De obicei tac și se uită unul la altul; apoi sorb vin din cupe în înghițituri lungi; după aceea iar tac și se uită unul la altul. Când amurgește, unul spune o vorbă; iar celălalt îi răspunde cu altă vorbă după cântarea a doua a cucoșilor. Între două vorbe ale Varangilor, se pot certa șapte părechi de muieri de la Bizanț și pot rosti blăsteme asupra Demonilor, unul după altul, cu mare repeziciune de limbă, doisprezece cuvioși monahi".

Imagine de aqua-forte este și cea a Varangilor care „frunte lângă frunte, ca niște zimbri, dădeau lovituri și spărcuiau pe Romei pentru muieri din ulițele cu fânare roșii". Nu prea exagerate sunt remarcile privind stilul și fonetismul limbii varangilor: „câteva duzini de vorbe, rostite din când în când în cursul unui an (...) puține vorbe, măcinate în măsele".

Cu totul remarcabilă și exactă este descrierea proclamării noului basileu: „Varangii băteau cu mânerele suliților în lespezile pronaosului rostind numele Împăratului Constantin". Acest mod de a manifesta aprobarea a fost pus în evidență la Celți, Germani și Geți de către Scarlat Lambrino (**Ovidiana,** pp. 386–87).

Pe ce căi neștiute (wisigothice?) s'a transmis în Spania de azi, gestul ancestral, poporului care își manifestă bucuria în Dumineca Floriilor bătând în pardoseala catedralelor cu cotorul ramurilor de palmier? Sgomotul acela, auzit la Barcelona, a trezit în mine tulburătoare reminiscențe indo-europene.

Karen Blixen

Isak Dinesen, alias baroneasa Karen Blixen († 1962), vecina mea pe malul Öresundului (între Skodsborg și Rungsted sunt circa 7 km), a fost fără îndoială nu numai cea mai mare romancieră daneză ci și o figură de rară noblețe.

Povestirea autobiografică **Out of Africa** începe simplu și clasic: „Aveam o fermă în Africa, la poalele colinelor Ngong. Ecuatorul traversa aceste platouri, la vreo sută de kilometri spre Nord, iar ferma era așezată la o altitudine de peste șase mii de picioare. Ziua simțeai că ești sus, aproape de soare, dar diminețile și serile erau limpezi și odihnitoare, nopțile erau reci".

În acest ritm atemporal se desfășoară relatarea vieții din Kenya dinaintea primului război mondial. Nu e o Africă de cinemascop, ca aceea a lichelei stângiste de Hemingway (câtă dreptate a avut Gertrude Stein calificându-l de „galben") ci un continent înțeles omenește și trăit prin toți porii. Acolo Karen Blixen a suferit cumplit dar a avut și clipe fericite. Când ruina economică s'a abătut asupra fermei iar amiciția cu Denys Finch-Hatton, aristocrat de rasă pură, s'a terminat tragic, Tania s'a întors acasă, la Rungstedlund, singură și – s'ar putea crede – învinsă. Cartea de debut, scrisă în condiții agonice, publicată la vârsta de 49 de ani a impus-o imediat în lumea anglo-saxonă, nu însă și în Danemarca. S'au găsit critici care au văzut în cele **Șapte istorii gotice** – nuvelistică neegalată – doar snobism, decadentism ba chiar blasfemie. Calea celebrității se orienta sinuos și nu avea să treacă prin premiul Nobel care, după unele atribuiri, poate fi ofensă pentru un spirit liber și demn. Celelalte cărți: **Umbre pe iarbă** și **Anecdotele destinului** constituesc juvaeruri unice de caratul cel mai pur. Pentru tinerii scriitori danezi din grupul **Herética,** Karen Blixen a fost o admirabilă prietenă și îndrumătoare. Fără îndoială că cea mai de seamă operă e însăși exemplul vieții sale: țăria cu care și-a înfrânt destinul și a triumfat în straiele unui corp plăpând.

Se odihnește în fundul parcului de la Rungstedlund, dăruit publicului, pe colina lui Johannes Ewald – poetul liric neînțeles, devenit și el, după moarte, un idol național.

„Poeme din închisori"

În câteva numere succesive din revista „Drum" dl V. Posteucă a realizat o admirabilă operă publicând o cantitate însemnată de versuri scrise în temnițele republicii, cărora (temnițe nu versuri) s'au raliat fără remușcare „celebrități" ale căror nume le cunoaștem toți. D-sa ne promite și un volum separat pentru care, fără îndoială, va binemerita și recunoștința urmașilor. De verdictul acelora să se înspăimânte foștii exilați, tipăriți la București, căci faima va fi în adevăr scump plătită: cu cecuri azi, cu scârbă mâine. Nicio operă, oricât de mare, nu va suplini ceeace le lipsește – caracterul.

În antologia aceasta, forțat inegală, pot fi identificate mai multe „mâini". Cred că nu greșesc recunoscând o singură persoană în autorul poemelor **Răzvrătire** (oarecum rezumat în **Rugă**), **Întoarcerea din cruciadă**, **Don Quixote** și **Hamlet.**

Ți putem oare creiona fizionomia din evidențele interne? Avem de-a face cu un om de formație teologică, informat în istoria bisericii, evident ortodoxist și vag anti-catolic. La acestea se adaogă dovezile de cultură medievală, în speță: istoria cruciadelor. (De remarcat o greșală ori licență: **Sub zdreanța unui coif de gonfalon.** Coiful fiind de metal se zdrențuiește cam greu! **Gonfalonul** este steagul triunghiular iar purtătorul său e **gonfalonierul**). În fine, **Quixote** este ortografiat corect, ca în vechea spaniolă în care **x** avea valoarea lui **jota** actual. Cunoștințele despre Elsinor sunt cam „după ureche". Acolo n'au rămas „doar pietrele și marea". Castelul Kronborg, deși posterior epocii hamletice, e foarte bine conservat iar șantierele navale sunt active.

În sfârșit, dacă adaogăm tehnica, nu departe de virtuozitate a sonetistului, „accentul" și măsura unor versuri, înrudite cu altele pe care leam citit odinioară, e evident că avem de-a face cu directorul „Gândirii" – din vremea patimilor sale la Aiud – și care azi supraviețuiește ca redactor la „Glasul patriei". Ei da:

Eu știu că Dulcinea nu există
Dar totuși cred c'ar fi putut să fie.

E. LOZOVAN

Lucia A. Popovici

Cu discreție, la 79 de ani, ne-a părăsit o ființă exemplară. Fiica lui Aurel Popovici, profetul genial și tardiv al federației dunărene, a servit timp de 20 de ani cauza românească. Inima ei generoasă n'a cunoscut nicio discriminare și a fost prezentă cu dinamism oriunde era de afirmat o poziție. Cercetările biografice despre Carol Davila și Dora d'Istria îi vor asigura un loc aparte, deloc neglijabil, în cultura română.

Pribegii români, în trecere prin Geneva, nu vor mai putea bate la o ușă în dosul căreia aștepta totdeauna un zâmbet bun și o consolare fără reticențe.

Fie-i țărâna ușoară.

Informații

◆ În legătură cu infiltrațiile comuniste în Statele Unite, și cu atitudinea echivocă a unor politicieni americani față de conspirația mondială comunistă, C. S. Pârintele Nicolae Moldovan din Farrell, Pensylvania, desfășoară o vie activitate de lămurire și de denunțare a pericolului, editând manifeste, circulări și trimițând membrilor Congresului USA, precum și altor personalități americane, memorii și documentări în acest sens. Românii americani au datoria să susțină această acțiune a Părintelui N. Moldovan, întrucât ea servește cât se poate de bine cauza poporului român căzut în robia comunistă.

◆ Domnul Dr. Spiridon Focas, fost asistent al Profesorului Victor Slăvescu la Academia de Inalte Studii Comerciale și Industriale din București, care a fost întemnițat de comuniști și trimis la Canalul Dunăre-Marea Neagră, a publicat două interesante studii: „Basarabia în Ordinea politică din Sud-Estul Europei în Secolul al 19-lea" (în limba engleză) și „Două memorii în legătură cu încălcarea drepturilor de liberă navigație pe Dunăre" (în limba română).

◆ Adunarea Generală Ordinară a Bibliotecii Române din Freiburg (Germania), adunare care a avut loc duminecă 28 iunie 1970 în localul Institutului Român de Cercetări din Mercystrasse 24, a fost precedată de un ciclu de conferințe cu discuții libere. Au vorbit: General Ion Gheorghe, d. Profesor Alexandru Randa și d. Profesor Oskar Wittstock. Cu aceiași ocazie, C. S. Pârintele Vasile Boldeanu, superiorul Bisericii Ortodoxe Române din Paris, a oficat un serviciu religios pentru odihna sufletelor membrilor decedați, printre care se numără și vajnica românță Lucia A. Popovici.

◆ Răspunzând la atitudinea unor cercuri occidentale care s'au întrecut în a aduce laude lui Lenin dela a cărui naștere s'au împlinit în aprilie 100 de ani, Asociația Presei Libere care-și are sediul la München și care grupează toate publicațiile a 24 de naționalități, a scos un număr special. Articolul de fond al acestui număr special, „Der Lehrmeister der modernen Gallerensklaverei", a fost scris de I. V. Emilian.

◆ Știrile și comentariile în legătură cu inundațiile catastrofale din țară având de data aceasta prioritate, amânăm pentru numărul viitor publicarea recenziilor și unor articole primite la redacție. Cei în cauză sunt rugați să primească scuzele noastre.

13. 13. 13

Mi-a fost frig – noaptea neagră;
frânt, te-am lăsat tristă
Dar îți-am luat pământul în batistă . . .
Dus – dela inimă la frunte –
Am vrut spre tine să arunc un munte –
Și nu un munte – să ridic un turn,
Pietrele sparte s'adun.
Și un turn – de unde clopote
Bătute, aprinse, în clocote?
Și'n clopote, un glas,
Să strig: unde am rămas?
Glasul s'ar stinge. – Aș plânge
Între mâinile pline de sânge
Și'n sânge – ochii din țară
Mi-ar aduce străbună: o mioară.
O, dar nici mioara nu mai e cu turmele ei
Numără câte 13 în trei.
Cu copitele pune țărâni
Peste ulucile unde dorm căpătâni.
În urmă nu mai sunt nici munte, nici turnuri
S'au ascuns și pietre și oase și muguri
Și'ntre toți nebunii, un nebun – am rămas eu
Să mă omoare fiecare. În genunchi,
Pământul din batistă, să-l zvârl în Dumnezeu.

Ioan MIREA

Paris, 1970

Mărturii fără echivoc

De la un eminent cărturar, adevărată podoabă a științei și a demnității, care n'a făcut nicio concesie – nici cu fapta nici cu gândul:

„Am citit retractarea (NR. Lozovan – Eliade). Sunt de acord. Este trist să trebuiască să ajungem aici. Libertatea este una, nu cunoaște răstălmăciri bizantine. Nu înțeleg cum pofta de 'glorie' poate transforma astfel oamenii. Aici stăm la o mocirlă de nemernicii, la o crimă; unele gesturi nu pot produce decât dezorientare și scârbire în țară, unde unele nume păstrau strălucire de arhanghel".

De la un om de artă, consecvent cu sine însuși, care nu s'a plecat în țară și nu se sfiește a spune lucrurilor pe nume și în exil:

„Aici, peste speranțele mele, mă găsesc printre prea multe uscături și printre prea multe voci care ascund altceva. Până și Mircea Eliade a îngăduit să i se transforme â din a în î din i și să fie comentat după ritualul marxist. Urâtă glorie! Sunt fericit, în schimb, când mai dau și peste altceva, curat, de prestigiu, ca Stindardul D-tră. Meritați, pentru el, toate gamele bune și înalte. Istoria o fac cei ce nu se frâng. Cei drepți. Și cei fără frică îi plac și lui Dumnezeu. Numai în spiritul Stindardului Țara poate fi salvată. Cu alte ondulații nu.

Semnele le văd puțini, ele sunt; se urnesc greu, și va trece amar de timp până ne vom elibera. Și nu după glasul celor care ca Bernard Bercovici sforăie la Free Europe ca la București 3. Vă rog să-mi îngăduiți să-i fac 'un bronz' mai complet acestui Noel care insultă bravul tineret românesc. Credeți-mă, acest tineret, l-am avut pe brațe, în țară, și-l cunosc adânc. Altceva așteaptă de aici. Cu totul în afară de 'sex-appealul' lui și muzica pop. Sunt un om de artă cu vederi largi, evoluate, românești, dar nu mă las intoxicat de droguri sau alte substanțe, subțiri, marxiste.

Curățenia aceasta trebue s'o continuați temerar: și încă odată D-tră vă veți face pe deplin datoria".

DOVADA

În altă parte a ziarului punem în gardă pe cititorii noștri contra cinismului și duplicității regimului de la București. Exploatând solidaritatea umană cu victimele inundației, acesta face tot posibilul de a acumula valută, nu pentru a ajuta pe cei în nevoie ci pentru a finanța planurile subversive – neschimbate ca steaua polară până în ziua prăbușirii totale a comunismului.

Dovada iat-o.

Sâmbătă 30 Mai, deci la două săptămâni după declanșarea inundațiilor, sosea la București, la invitația personală a lui N. Ceaușescu, Santiago Carrillo, secretarul general al PC spaniol. În ziua de 2 iunie, acesta din urmă, în vizită la uzinele „Progresul" din Brăila, declara printre altele: **„Vizitând fabrica dumneavoastră, am simțit un moment de emoție atunci când am văzut ambalajul mașinilor voastre îndreptate spre Hanoi, spre Republica Democrată Vietnam. Am văzut cum realizați, în felul acesta, o muncă de sprijin activ al popoarelor din Peninsula Indochineză care luptă împortiva barbarei agresiuni a imperialismului american".**

Potopul n'a oprit o singură clipă sprijinirea subversiunii. Compatrioții noștri sunt avertizați acum unde va merge contribuția lor în devize transmisă prin intermediari necontrolabili: **la Hanoi nu la Satu Mare.**

O SCRISOARE A MAREȘALULUI VON MANSTEIN

În legătură cu articolul despre Generalul Radu KORNE, articol apărut în numărul 109 al Stindardului, E. S. Domnul Feldmareșal Erich von Manstein a binevoit să ne trimită scrisoarea pe care o publicăm alăturat în fotocopie și care are următorul conținut:

Feldmareșal v. Manstein
8026 Irschenhausen
26. 3. 70

Mult stimate Domnule Dr. Emilian!

Vă mulțumesc din inimă pentru trimiterea ultimului număr al ziarului Dvs Stindardul.

Cu mare durere am citit relatarea despre îngrozitorul sfârșit al Generalului Korne, care în mod atât de brutal a fost torturat până la moarte de către călăii bolșevici.

Îmi amintesc cu recunoștință de vitejia și de faptele de arme ale Detașamentului Korne în acțiunea de recucerire a Peninsulei Kerci în primăvara anului 1942, precum și de toți camarazii români care au luptat alături de noi.

Cu cele mai bune salutări
al Dvs devotat
von MANSTEIN
Feldmareșal"

FELDMARSCHALL v. MANSTEIN 8026 IRSCHENHAUSEN

26.3.7o

SEHR GEEHRTER HERR DR. EMILIAN!

ICH DANKE IHNEN HERZLICH FÜR DIE ÜBERSENDUNG DER LETZTEN AUSGABE IHRER ZEITUNG STINDAROUL.

MIT GROSSER TRAUER HABE ICH DARIN DEN BERICHT ÜBER DEN ENTSETZLIEN TOD DES GENERALS KORNE GELESEN,DER SO BRUTAL VON DEN BOLSCHEWISTISCHEN HENKERN ZU TODE GEQUÄLT WORDEN IST.

ICH GEDENKE MIT DANKBARKEIT DER TAPFERKEIT UND DER TATEN DES DETACHEMANTS KORNE BEI DER WIEDEREROBERUNG DER HALBINSEL KERTSSH IM FRÜHJAHR 1942 WIE ALLER RUMÄNISCHEN KAMERADEN,DIE AN UNSERER SEITE GEKÄMPFT HABEN.

MIT BESTEN GRÜSSEN IHR ERGEBENER

W Manstein

Fm.

Ceasul izbăvirii se apropie, tocmai acum, când unii au dat bir cu fugiții iar alții au dezertat pur și simplu la inamic, devenind „persoane de origină română stabilite în străinătate".

Ultimul batalion decide victoria, în ultima bătălie Această ultimă bătălie, noi o vom câștiga. Sus Stindardul!

Răscumpărarea rudelor din România

„Liberalizarea" țării continuă! Recent, printr'o hotărîre a regimului dela București, s'a legalizat răscumpărarea de către pribegi a rudelor rămase în țară, a celor rămași ostateci și lipsiți de libertate. În această materie, practica este mai veche. Cu câțiva ani în urmă, pentru a obține autorizația de plecare din țară a unei rude sau a unui prieten trebuia să plătești în dolari, prețul fiind determinat de importanța persoanei și de faptul dacă cel în cauză se afla sau nu se afla în libertate. Scara tarifului începea dela suma de 5.000 dolari. Negoțul acesta de sclavi a provocat multe reacțiuni în presa occidentală. Au apărut articole în care se relata amănunțit filiera negustorilor de oameni.

Încă înainte de potop, mult lăudata industrializare și economia țării erau falimentare. Regimul are nevoe de devize, de mai puține devize pentru modernizarea industrială și de mai multe devize pentru subvenționarea mișcărilor comuniste internaționale. **Pe teritoriul României se pregătesc cadre pentru toate organizațiile revoluționare de pe glob, la sugestia și sub controlul Uniunii Sovietice.**

Acei care au încercat să se amăgească și au vrut să amăgească și pe alții, cu baliverna treptatei detașări de Uniunea Sovietică și liberalizarea progresivă „în spirit naționalist", au acum posibilitatea să cântărească greutatea discursurilor lui Ceaușescu și a celor din echipa de conducere. Au ocazia acum să constate cât de încredere se poate acorda unui asemenea regim.

Prin recenta hotărîre confecționată de Maurer și semnată de Ceaușescu, pentru a putea introduce o cerere de plecare din țară, în afară de obișnuitul angajament trimis de o rudă sau un cunoscut din străinătate (obligația întreținerii integrale pe durata ședерii în străinătate), cetățeanul român este obligat să achite la Banca Comerțului Exterior a republicii socialiste echivalentul transportului dus și întors, anume în devize.

O rudă de gradul I (părinții care vor să-și vadă copii sau invers) nu poate depune cererea de plecare decât după doi ani dela ultima vizită efectuată în străinătate. Excepții dela această neomenească restricție se fac atunci când rudele din străinătate plătesc, **în devize la cursul oficial** (nu la cel real), contravaloarea transportului dus și întors.

Demonica restricție este în realitate un șantaj. Nu plătești prețul vizitei în devize grele, rămâi ostatec pe timp de doi ani. Doi ani! Dar cei mai mulți dintre părinții pribegilor sunt oameni bătrâni și bolnavi. Peste doi ani, mulți dintre ei vor călători probabil în altă lume și nu vor mai avea nevoe de pașaportul Maurer–Ceaușescu. Iată valoarea angajamentelor internaționale ale regimului reserist care-și luase obligația să permită întregirea familiilor și vizitarea rudelor din străinătate! Regimul pretinde că este socialist, dar stă așezat pe bază și practici capitaliste. Tovarășilor le-a rămas inima la stânga, dar portofelul solid plasat la dreapta...

Știm că se află printre noi, adică printre exilați, unii care consideră că, atâta timp cât arde numai casa vecinului, este încă bine. Aceștia nu formează însă decât minoritatea beneficiară de posibilitățile financiare, acei care plătind devize își pot plimba astăzi plicticseala prin cafenelele occidentului. Din rândurile acestora se recrutează și acei care sunt totdeauna gata să sară în ajutorul regimului tiranic, uzurpator și falimentar. Au cu ce plăti! Ei vor alimenta casieria partidului invocând mereu pretextul „solidarității românești".

Cum rămâne însă cu ceilalți Români din exil, care nu dispun de devize și care nu pot plăti? Perfidia comunistă a făcut și acest calcul. Vătafii dela București speră că și aceștia vor fi siliți să plătească, dacă nu altcum, prin concesiuni pe plan politic. Neutralizare prin șantaj: „Vă veți vedea rudele din țară, dacă adoptați o atitudine binevoitoare față de regimul nostru".

Nu credem că acest șantaj va prinde! Românii, în marea lor majoritate, în toate încercările prin care au trecut, au dat dovadă că nu și-au pierdut simțul demnității naționale.

Cu oricâte zorzoane naționaliste s'ar fi împodobit, tirania comunistă, născută din trădare, n'a reușit să-și schimbe fața. Ea n'a reușit să înșele decât pe acei care **au vrut** să fie înșelați. Lozincile mincinoase care invocau nedreptăți trecute pentru a justifica ticăloșiile prezente, **nu au prins.** Țara îi cunoaște prea bine pe asupritorii instalați de inamic la cârmă. Ea simte zi de zi umilința de a fi condusă de cei pescuiți de dușman din mlaștinile pestilențiale ale trădării și crimei.

C. MIHAILESCU

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la următoarea adresă:

Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
8 München 2 – Marienplatz 28
Kto.-Nr. 59 555 PSchA München,
cu mențiunea:

für STINDARDUL, Konto-Nr. 2 277

Activist UTC cere azil politic

Acum vreo doi ani tineretul social-democrat al Danemarcei a stabilit o colaborare mai strânsă cu UTC-ul din România. Printre altele, președintele de atunci al uniunii tineretului social-democrat danez, Hans Carl Nielsen, și președintele comitetului internațional al tineretului socialist, Per Bo, student în științe politice, au vizitat România ca oaspeți ai partidului comunist român. Printre persoanele pe care le-au întâlnit cu această ocazie a fost și Constantin Teleagă, activist UTC. Socialiștii danezi l-au invitat pe Teleagă să participe la congresul jubiliar a 50 de ani de la întemeierea tineretului social-democrat, congres care a avut loc anul acesta la Alborg.

La 15 mai 1970, Constantin Teleagă, jurist în vârstă de 32 de ani, a sosit în Danemarca și a fost primit cu toate onorurile, ca oaspete important.

În cadrul congresului dela Alborg, Constantin Teleagă a transmis tineretului social-democrat din Danemarca salutul UTC-ului și a ținut apoi un discurs în care, în felul tradițional al comuniștilor, a atacat Vestul capitalist și imperialismul USA. A mai exaltat, în același stil tradițional comunist, colaborarea dintre partidele „frățești" din țările orientale.

Câteva zile după congres însă, gazdele socialiste au aflat că Teleagă nu părăsise încă Danemarca. Unde se afla, nu știa nimeni... Abia după o lună, cazul Teleagă a fost lămurit. Activistul utecist, chiar a doua zi după congresul dela Alborg, **se prezentase la poliția daneză și ceruse azil politic.** Până la 23 iunie 1970, polițiștii danezi l-au ținut ascuns pe Teleagă, așteptând ca ministerul de justiție să decidă. Această decizie a fost negativă pentru Teleagă și motivată prin faptul că dată fiind poziția sa în UTC nu poate fi considerat ca persecutat politic. În consecință nu satisface condițiile convenției asupra refugiaților și nu poate fi considerit ca exilat politic. Teleagă a putut totuși părăsi Danemarca, îndreptându-se spre altă țară unde, după părerea lui, ar avea mai multe șanse.

Deocamdată nu știm cum și-a întemeiat acest activist UTC cererea de azil politic și ca atare nu putem face nici un comentar. A înjura seara Vestul capitalist și a te prezenta a doua zi pentru a cere azil politic este totuși un procedeu care iese din comun...

„...Nici o pravilă nu oprește d'a întâmpina răul cu rău. Șarpele, când îți iese înainte, dă-i cu ciomagul și-l omoară; căci mai de multe ori te primejduești din mușcătura lui... Veniți dar, fraților, cu toții; că cu răul să pierdem pe cei răi, ca să ne fie nouă bine; și să se aleagă din căpeteniile noastre, cari pot să fie buni, aceea sunt ai noștri; și cu noi dinpreună vom lucra binele; ca să le fie și lor bine, precum ne sunt făgăduiți.

Nu vă leneviți; ci siliți de veniți în grab cu toții, care aveți arme cu arme, iar care nu veți avea arme, cu furci de fer și cu lănci... că ne ajunge fraților atâta vreme de când lacrimile noastre nu s'au mai uscat..."

TUDOR VLADIMIRESCU

(Cea dintâi proclamație, dată de Tudor din Padeș, la 23 Ianuarie 1821).

PENTRU ABONAȚII DIN FRANȚA

Orice sumă de bani destinată ziarului rugăm a se trimite la noul nostru cont cec-postal

C.C.P. – PARIS – 12 243 35
Madame F. Gallet

1, Square des Aliscamps, F.75 Paris-16e cu mențiunea, **pour Stindardul**

Dealtfel odată cu ziarul, abonații noștri primesc și formularele „mandat-carte de versement".

Inițiativa unor intelectuali români din Franța

Cu câteva săptămâni înainte de sosirea lui Ceaușescu la Paris, un grup de intelectuali români au trimis tuturor ziarelor și revistelor franceze un foarte bun studiu documentar asupra situației din România, demascând jocul dublu al secretarului general al partidului comunist român cât și rolul pe care l-a jucat acesta în acțiunile de teroare și de represiune, cu deosebire în cele îndreptate împotriva țăranilor. În acest studiu documentar se arată că, în ciuda „jocului de-a independența" și „de-a naționalismul", poporul român îndură aceiași apăsare ca în perioada „stalinistă" și este tot atât de nemilos exploatat. Afirmațiile acestea sunt ilustrate cu numeroase exemple și cifre comparative. Cei șapte intelectuali români care au luat această lăudabilă inițiativă, întocmind memoriul în chestiune, sunt: Constantin AMARIU, Nicoară BELDICEANU, Emmanuel BOGDAN, Grigore FILITI, Mihai KORNE, Virgil MICU și Alexandru MISIRLIU. Onoare lor!

*

În clipa în care Ceaușescu cobora din mașină la Hotel de Ville pentru a semna în cartea de aur, doi studenți români (Bogdan și Ion Varlam) desfășurau o banderolă pe care sta scris: „Jos cu dictatura comunismului. Vrem alegeri libere!" Arestați de poliția franceză, cei doi studenți au fost puși în libertate după patru ore.

Neplăceri mai mari au avut în schimb compatrioții din München și din împrejurimi care, în urma unui denunț, au fost anchetați sub învinuirea că ar fi plănuit un atentat la viața lui Ceaușescu, atentat care urma să se producă la Paris, cu folosirea de arme procurate la München... Toată afacerea a fost o născocire. Denunțătorul, un semidoct afacerist cu scris caligrafic și vocație de agent provocator, a încercat prin acest denunț să torpileze și apariția ziarului nostru. Pentru identificarea acestui individ, ignobil din toate punctele de vedere, ne limităm deocamdată a spune că, îndată după ce a sosit în Germania, a trimis o serie de scrisori la diverși români din Statele Unite și din Anglia, însoțind fiecare scrisoare și de-o cerere de bani.

Corneliu Mănescu face cumpărături la Roma

Când țara era devastată de ape și sute de mii de oameni rămâneau fără adăpost, Corneliu Mănescu, fost tevist, fost politruc-șef la DSPA și fost colaborator direct al lui Beria, era în turneu propagandistic prin țările africane. Venind dela Tripoli din Libia cu avion special „Tarom", ministrul de afaceri externe reserist a sosit la Roma în ziua de 26 mai 1970, descinzând bine'nțeles la „Grand Hotel", cel mai scump și mai luxos hotel. Sosirea lui Mănescu a coincis cu reuniunea miniștrilor statelor NATO. Din această pricină, escala nepreväzută a lui la Roma a produs oarecare senzație. Pe tot timpul ședерii a fost urmărit discret, dar pas cu pas, eventualele lui întrevederi politice fiind de interes. Asemenea întrevederi n'au avut însă loc, deplasările lui în oraș fiind de altă natură.

Întovărășit de Iacob Ionașcu ambasadorul guvernului dela București, Corneliu Mănescu a colindat toate magazinele elegante din via Condotti și din Piazza d'Espagna, magazine care au drept clienți pe Soraya, Elisabeth Taylor, Farah Diba, Guenther Sachs, Ford etc. Tovarășul Mănescu a făcut cumpărături masive, achiziționând între altele și o întregă colecție de rochii de vară (măsura 46 și 48), pentru consoartă și fiică probabil.

Cu câteva zile numai înainte de această expediție întru completarea garderobei de vară, ambasadorul Iacob Ionașcu fusese primit în audiența de Papă, la propria-i cerere, pentru a discuta modalitățile de ajutorare a victimelor inundațiilor catastrofale din țară. La ofertele Vaticanului de ajutor tehnic și în natură, Ionașcu a spus ca guvernul republican-socialist ar primi mai bucuros ajutoare în bani sunători. Nu știm ce impresie a produs această „sugestie" a reprezentantului reserist, dar până la urmă i s'au dat 10.000 dolari USA, din caseta particulară a Papei. Aproape tot atât au costat și cumpărăturile făcute de Mănescu în cele mai luxoase case de mode din Roma...

Corespondent

Mulțimim călduros tuturor compatrioților care, în ultimele luni, au trimis contribuții substanțiale pentru a asigura apariția regulată a ziarului. Prietenii noștri sunt rugați să intensifice acțiunea pentru câștigarea de noi abonați, cu deosebire în Statele Unite, în Canada, în Franța și în Suedia. Nu mult dela puțini, ci puțin dela mulți. În felul acesta, vom reuși.

◆ **Efectele despăduririlor și secării bălților** – Un fapt relatat de mulți martori ai catastrofei care a lovit atât de crunt cele mai multe regiuni ale țării este repeziciunea cu care au năvălit puhoaiele în tot locul, dar mai ales acolo unde, cu ani în urmă, fuseseră pleșuviți munții de păduri, în Maramureș, la Baia Mare, pe Valea Bistriței, pe Valea Someșului, a Argeșului și a Jiului. Puhoaiele s'au format rapid și au provocat colosale alunecări de terenuri tocmai din cauză că pădurile bătrâne nu mai existau. Acolo unde se procedase la reîmpăduriri, copacii erau prea tineri pentru a constitui un obstacol și nu aveau nici puterea de a absorbi măcar o parte din cantitatea de apă rezultată din topirea rapidă a zăpezii. Multe din fabricile construite în anii din urmă se aflau în vecinătatea apelor al căror curs era neregulat, adică în zone susceptibile a fi înundate.

Tot astfel, bălțile din apropiere de Dunăre constituiau rezervoare naturale în care se puteau scurge apele primăvara, când veneau mari. Mai toate aceste bălți au fost însă secate, pentru a mări chipurile suprafețele semănate cu porumb. Nici porumb nu s'a prea făcut pe locul fostelor bălți, iar acum, când Dunărea a crescut ca niciodată, apele ne mai având unde să se scurgă au inundat toată regiunea, luând cu ele ferme de stat, stațiuni experimentale și obiecte industriale. S'a ales praful de ele...

Scrisoare din țară:

„Subscrisul locuitor din comuna... județul Cluj, altădată gospodar cu 8 hectare proprietate, acum muncitor pălmaș și slugă la alții, vă facem cunoscut că secretarul de partid din comună își bate joc de noi și de acei care au vrut să ne ajute cu pachete trimise pentru noi cei cu casele luate de apă. O parte din lucrurile trimise se împart după bunul plac al partidului, iar altele sunt puse în vânzare. Înainte de nenorocirea ce s'a abătut asupra noastră, secretarul de partid umblase pe la casele celor pe care comuniștii nu-i văd bine și le-a luat din magazie cereale și cartofi, spunând că acestea au fost dosite și furate dela cooperativă. Mie mi-a luat și o piele de oaie pe care o păstrasem pentru cojoc. Comuniștii se poartă cu noi mai rău decât cu vitele... Vrem pașapoarte. Să ni se dea pașapoarte și să fim lăsați să plecăm unde ne-or duce pașii și Dumnezeu Bunul. Despre toate acestea, vă rugăm să faceți cunoștință și Tribunalului Internațional dela Haga. Poate se vor îndura domnii de-acolo să ne facă și nouă dreptate..."

◆ **Ajutorul tehnic,** în vehicule amfibii, echipe de pompieri specializați în acțiuni în zone de inundații, helicoptere, pontoane etc, ajutor oferit generos de unele țări occidentale, printre care se numără și Italia, a fost categoric refuzat de guvernul dela București, sub pretextul că administrația reseristă dispune de suficiente mijloace tehnice pentru a face față situației. Observatori trimși însă la fața locului au constatat unanim că mijloacele folosite erau foarte primitive, mai mult lopata și hârletul...

◆ **Uzinele de armament dela Sadu,** la 20 km nord-est de Târgul Jiu, au fost aproape în întregime distruse în noaptea de 10 spre 11 iunie 1970. După ce a plouat timp de 12 ore pe Pâring și pe Muntele Țapu, pârâul Sadu a ieșit din albie năvălind furios în toată zona ocupată de uzine. Ce n'a putut distruge apa au distrus alunecările de teren care au urmat. În afară de clădirile formând complexul uzinelor, au fost distruse, pe distanță de 20 km, liniile electrice, conductele de gaz și de apă. Întrucât lucrau în colaborare cu alte uzine similare, scoaterea din funcțiune a uzinelor dela Sadu afectează o bună parte din industria de armament.

◆ **La Marghita oamenii au avut noroc.** – Batalionul de securitate care se afla staționat aci a fost mutat nu de mult, undeva spre Pățal-Budusălău. În locul lui a fost adusă o unitate de pompieri militari. Aceștia și-au făcut pe deplin datoria, participând în mod exemplar la operații de salvare a oamenilor, vitelor și avutului.

Scrisoare din țară:

„După potop, mizeria este de nedescris. Oamenii ies la marginea drumului și oferă spre vânzare tot ce bruma le-a mai rămas: oale, bucăți de pânză, ceasuri deșteptătoare... Atmosfera este foarte încărcată și pe fețele tuturor se poate ceti revolta și îndârjirea. Ce va ieși până la urmă, nimeni nu poate ști..."

◆ **Satul Fizeș,** care aparține acum de comuna Sâg din județul Sălaj, numără 150 până la 160 de case și 500 de locuitori. Deși terenurile locuitorilor din Fizeș au fost declarate de categoria 5-a fertilitate (ultima categorie), în 1962 s'a făcut și aci colectiv. Bogați n'au fost țăranii din Fizeș nici odată, dar fiecare avea mai multe vite, oi și păsări cât îi era de trebuință. După ce s'a făcut colectivul, toți locuitorii la un loc nu mai au decât 10% din ce au avut înainte. Din 3000 de oi au rămas doar 300. Înainte, fiecare familie avea cel puțin 2 vaci. Astăzi, adică înainte de potop, mai puțin de 20% din colectiviști au doar o singură vacă.

Pe vremea regimului „burghezo-moșieresc", o parte din locuitorii mai săraci din Fizeș se duceau la secerat grâu la Marghita, la Balc sau la Suplac. Pe tot timpul secerișului primeau mâncare bună (slănină, șuncă și vin la discreție). Când terminau lucrul, trei oameni care alcătuiau o echipă duceau acasă cel puțin 3000 kgr de grâu și paie cât putea încărca fiecare în căruță. Astăzi, după o muncă de un an, nu după o lună de seceriș ca înainte, aceiași echipă de trei oameni nu realizează decât 700–800 kgr de grâu, fără paie și fără mâncare.

◆ **Arestări.** – Din multe locuri ni se face cunoscut că organele de securitate au procedat la arestări și au făcut perchiziții domiciliare, în special în orașe din Transilvania și din Banat, precum și la București. Mulți dintre cei arestați sunt rude cu acei care au rămas în țările occidentale în ultimii doi ani. Au fost arestați deasemeni un număr de preoți greco-catolici și persoane bănuite a fi stat în legătură cu ei.

◆ **Donații puse în vânzare.** – Ni se semnalează că „organele de centralizare a ajutoarelor pentru sinistrați" au pus în vânzare la magazinele de stat nu numai pături de proveniență americană și germană, ci și corturi. Faptul că la aceleași magazine de stat se vând obiecte care nu s'au găsit până acum dă de bănuit. Lumea spune că și aceste obiecte provin tot din pachetele trimise pentru sinistrați, pachete al căror conținut, după ce este „centralizat", ia altă destinație, așa cum se întâmplă cu sumele de bani trimise pentru ajutorarea victimelor inundațiilor.

◆ **Popas tovărășesc.** – Pe timpul cât a stat la München, excelențele lor Maurer, Burtică, Agachi și întreaga suită de „experți" și de securiști au ocupat **cincizeci și nouă** de camere ale hotelului „Vier Jahreszeiten", cel mai luxuos și mai scump hotel din capitala Bavariei.

◆ **Aprecieri la vârf.** – După ce a fost timp de 20 de ani stăpân absolut la Ministerul Industriei Ușoare, Alexandru Sencovici, cececist de vârf, a fost trecut ca președinte al Comisiei pentru Industrie și Transporturi a „Marii Adunări Naționale". Cu desăvârșire incapabil și lipsit de orice pregătire, tovărășul Sencovici va pune numita comisie în situația de a traduce în fapt toate dorințele lui Ceaușescu. Pentru asta a fost pus acolo. Cu vreo șase ani în urmă însă, acelaș Sencovici, aflându-se într'un cerc de vârfuri și de vârfulețe, făcea următoarea declarație: „Mai lăsați-mă în pace cu Ceaușescu. E un prostănac bâlbâit care s-a ridicat numai pentru că a lustruit pantofii lui Gheorghiu-Dej, pe vremea când acesta era în lagăr". Sencovici nu este dealtfel singurul care s'a exprimat în felul acesta despre „Nea-Nicu".

◆ **Despre doctorate.** – Ne întrebăm dacă „inginerii" dela Moscova, pe numele lor Virgil Bârlea și Ion Josefide, au fost declarați doctori-ingineri. În februarie 1967, numiții au **reușit** la examenul de admitere la doctorat la Institutul Politihenic din București. Examenul acesta de admitere a fost de pomină. Pentru cele 2 locuri, erau înscriși 16 candidați. De prezentat în sala F. 106 unde s'a ținut examenul, nu s'au prezentat însă decât 14. Toți 14 au căzut și au **reușit** cei doi care nu se prezentaseră la examen, Virgil Bârlea și cu Ion Josefide Copii de trupă ai partidului, trimiși la studii în Uniunea Sovietică, la înapoiere ambii au fost instalați în posturi mari, primul ca vicepresidente al Consiliului de Cercetări Științifice, iar celălalt ca secretar economic al comitetului orășenesc de partid București. Partidul s'a gândit că n'ar fi rău ca ei să fie și doctori.

◆ **Călătorii de „studii"** în țările occidentale face foarte des și N. Șerban zis Șerbănică, fost chelner, țigan analfabet, dar informator al Securității și om de casă al lui Gheorghe Pană, fost prim secretar de partid la Brașov, acum membru al comitetului executiv al CC-ului. Bâgându-se pe sub pielea lui Pană și aranjând adevărate orgii pentru vârfurile în „deplasare" la Brașov, chefuri la „Aro", la Poiana, la Sinaia și la Predeal, cu dame, băutură și mâncare pe gratis, Șerbanică al nostru a ajuns... directorul Trustului „Carpați", funcție care-i permite să întreprindă călătorii prin Franța, Elveția și Italia, pentru a **studia** turismul la fața locului, cu portofelel plin de devize.

◆ **Pentru stimularea turismului** Securitatea a pregătit echipe întregi de animatoare, însoțitoare și dame de consumație. Șefă peste această veselă societate a fost o oarecare **Marie** care, după ce a poposit un timp în Germania unde a obținut și azil politic, a plecat în Statele Unite, să-i fericească și pe alții.

◆ **Procurarea aparatajului.** – Un compatriot care a lucrat mult timp în sectorul „instalații" ne scrie „În construcții an de an se mărește sarcinile de plan și fondurile de investiții, dar an de an dezastrul era mai mare. Economia planificată nu putea asigura aparatajele electrice și de automatizare. Aparatajele de import nu soseau la timp, sau se împuținau pe parcurs. Obiectul pentru care se investise zeci de milioane, uneori chiar sute de milioane, nu putea fi dat în folosință din pricina lipsei de aparataje. Ce era de făcut? Luam 4 sau 5 sticle de coniac în servietă și plecam la vânătoare de aparataje... la alte întreprinderi. Cinstind cu sticle de coniac șefii de aprovizionare dela întreprinderile pe unde umblam cu colinda, **aceștia îmi cedau aparataje din cota lor.** Cum se descurcau ei pe urmă, aceasta n'o mai știu... În căutare de aparataje, am ajuns și la Combinatul Siderurgic dela Galați. O nenorocire! Pleci de dimineață cu mașina și nu te poți întoarce decât spre seară, când se reia traficul de autobuze. Dacă vrei să faci drumul acesta pe jos trebue să fii echipat cu cizme de cauciuc, altcum nu poți razbate din cauza noroiului. Drumul meu la Galați a fost zadarnic. Colegii dela investițiile combinatului nu primiseră decât 40% din necesarul de aparataje pentru a pune obiectele respective în funcțiune, deși cota fusese fixată prin HCM (hotărîre a consiliului de miniștri). Așa se prezintă economia planificată și astfel **coordonează** treburile faimosul comitet de stat al planificării..."

◆ **Despre orașul Huși,** odinioară cu vin bun, case patriarhale și oameni simpatici și primitori, am mai scris arătând și de cine este astăzi condus. În continuare, trebue să spunem că, după 25 de ani de regim comunist, orașul nu posedă încă nici o fabrică sau unitate industrială mai însemnată. Care sunt atunci ocupațiile locuitorilor? O parte sunt muncitori sau funcționari la întreprinderile de construcție. Alții lucrează în „industria locală", adică în câteva mori și în tot atâtea ateliere de tâmplărie. Alții sortează fructele și legumele care iau drumul fabricilor de conserve. Pentru destul de mulți locul de muncă se chiamă „Vinalcool", întreprindere care colectează și... fabrică vin. Aici se fabrică faimosul vin „de podgorie locală", pentru consum intern și la prețul de 12 lei litrul, anume din drojdie de vin, zahăr și din **surcele de lemn fierte și strecurate.**

O mare parte din locuitorii orașului lucrează însă în... agricultură, mai bine zis în două cooperative agricole de producție, prima „profilată" pe struguri de masă, iar a doua pe grădinărie și cereale, la aceasta din urmă „cooperatorii" fiind mizerabil plătiți: între 1,80 și 2,50 lei pentru o zi de muncă.

Încolo, orașul nu dispune decât de un singur cinematograf, cu sală în stare deplorabilă, veșnic murdară, vara fără ventilație, iarna fără încălzire. Teoretic, filmele se schimbă de două ori pe săptămână. Când este însă vorba de un film sovietic, schimbarea se face chiar a doua zi. Altfel, rămâne sala goală. La „Casa de cultură a tineretului" îmbulzeală nu-i decât joia, din pricina că în această zi se poate dansa. Spectacole teatrale au loc tot în sala cinematografului, când vreo trupă se aventurează să dea un spectacol la Huși. Pentru actori, nu-i treabă ușoară. Sala cinematografului nu are nici cabine pentru îmbrăcat și nici instalații sanitare, cu alte cuvinte nu există closet. Actorii sunt obligați să se îmbrace sau în autobuz sau pe maidanul din spatele cinematografului... În ultimii zece ani populația orașului a crescut cu 6.000 locuitori, de construit nu s'a construit decât între 12 și 32 apartamente pe an, în total 249 de apartamente în decurs de 10 ani, adică un apartament la douăzeci și patru de persoane.

◆ **Sute de deținuți ar fi pierit înecați la Gherla.** – În momentul când ziarul intră sub tipar, ne vine știrea că la închisoarea din Gherla, când au venit puhoaiele, **gardienii n'au dat drumul deținuților aflați în celule,** sub pretextul că nu au avut ordin să facă acest lucru. **Peste 200 de deținuți, în majoritate foarte tineri, ar fipierit înecați.** Știrea este prea îngrozitoare și deaceea o dăm sub rezervă.

*

Linotipiștii și zețarii noștri nu cunosc limba română, dar își dau toată silința să facă cât mai puține greșeli, acceptând 3 sau chiar 4 corecturi. La rândul nostru, suntem mai îngăduitori în ce privește despărțirea în silabe. Cititorii sunt rugați să treacă cu vederea asemenea greșeli.

Săraca țară!...

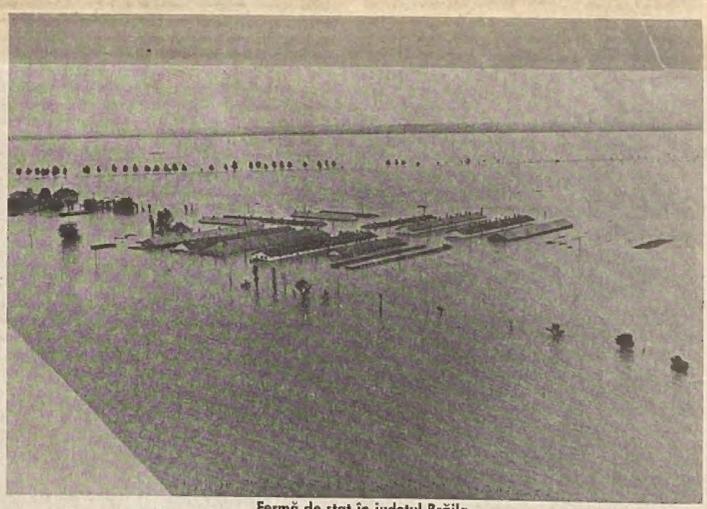

Fermă de stat în județul Brăila

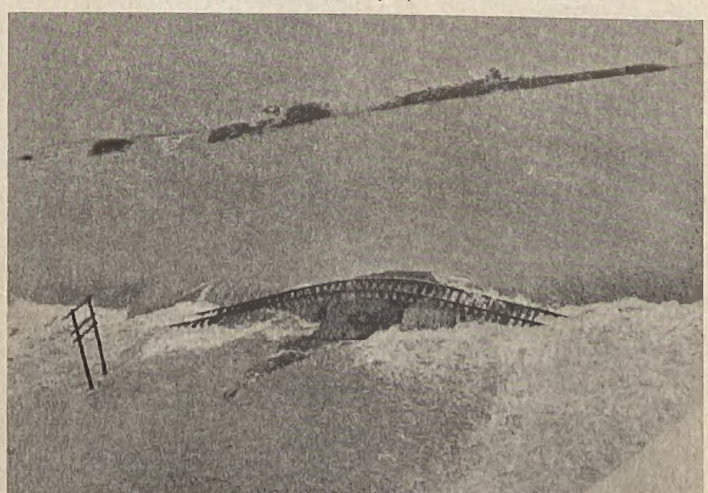

Cale ferată în apropiere de Dej

Ce vrea tineretul român?

Un corespondent, nu demult alăturat nouă, ne scrie următoarele: „Tineretul nostru nu suferă că nu avde muzică pop pe care o transmit Noelii săruturilor moscovite şi nici pentrucă este privat de droguri. Tineretul nostru vrea altceva: îşi vrea ţara, să fie a lui. Tineretul nu vrea şi nu cere exilului o colaborare cu regimul pe care îl urăşte. El impune exilului să fie ca el: angajat în opera de măcinare şi de prăbuşire a celor impuşi de puterea tancurilor şi a securităţii. Cu toate mijloacele. El ştie că poeţii publicaţi aici, în revistele exilului, nu-l reprezintă. Grupul Sorescu execută directivele partidului şi serveşte de nadă naivilor şi întunecaţilor. 'Jocul' lui Sorescu de-a 'hibernarea' e propriul lui joc. Tineretul nostru nu 'hibernează'. El izbeşte, surd, adânc. Exilul să i se alăture. Să izbească şi el".

De 17 ani, în aceste coloane noi nu am scris altceva şi această confirmare ne mângâie că am vazut just, că am simtit pulsul adevărat al ţării.

Pentru noi a fost clar demult că baletul de-a „opoziţia" era montat de securitate. Exemplul sovietic e şi aici înainte mergător, ori dacă vreţi, prodrom. Ieri Evtusenko era prezent contestatar cu poezii anti-staliniste. Azi, după târnosirea bustului lui Iosif Djugasvili de lângă zidul Kremlinului, fiţi siguri că va îmbuca altă trompetă: „aşa e linia, tovarăşe!"

Când în publicaţiile exilului au început să apară nume de acasă, manevra nu putea scăpa decât naivilor. Revistele respective se „ardeau" sinucigându-se civil pe fostele baricade ale împotrivirii. Apele se amestecau şi nu numai nuanţele dar şi raţiunea lor de a fi dispărea. Dece să mai publicăm la Roma şi la Paris când, remunerat, ne putem tipări proza la Bucureşti?

Tineretul român doreste a l t e exemple decât cel al defunctului Eliade & Co.

ZECE MAI

Ziua Independenţei şi a Regatului a fost sărbătorită şi în acest an cu deosebit fast în toate centrele româneşti din lume. Din dările de seamă pe care le-am primit la redacţie, rezultă că una dintre cele mai impunătoare manifestaţii a avut loc la **Kitchener** în Canada unde, după relatările ziarului „Toronto Daily Star", locuiesc acum aproximativ 10.000 de compatrioţi. O activitate deosebită desfăşoară aci societatea culturală „Banatul" şi noua parohie ortodoxă română „Sf. Ion Botezătorul", parohie condusă de C. Sa Preotul Nicolae Tănase.

Adunarea comemorativă a avut loc în sala festivă a clubului „Transilvania" din Kitchener. Această adunare a fost precedată de un Te Deum oficiat de P. S. Sa Episcopul Valerian Trifa, asistat de C. Lor preoţii Nicolae Zelea, Radu Graţian şi Nicolae Tănase.

Serbarea propriu zisă a fost organizată de Părintele Nicolae Tănase. Prezentator al programului, desfăşurat cu concursul grupurilor româneşti din Kitchener, Toronto şi Hamilton, a fost d. Nicolae Pora, iar vorbitor principal: P. S. Sa Episcopul Valerian Trifa.

Din Partea oficialităţilor canadiene, au asistat la serbare: Deputatul Keith Wymmen, reprezentând pe primul ministru al Canadei, Deputatul Oleg Gipp, reprezentând guvernul provinciei Ontario şi Avocatul J. Walters, reprezentând pe primarul oraşului Kitchener. Manifestaţia aceasta românească s'a bucurat de o largă publicitate, atât din partea ziarelor locale cât şi din partea postului de radio al provinciei Ontario.

La **Sao Paulo** în Brasilia, sâmbătă 9 mai, o delegaţie de foşti combatanţi români, în frunte cu d. Cpt. Alexandru Botescu, Lt. Ion Dimitriu şi Slt. Marcel Preoţescu, în cadrul unei scurte ceremonii, a depus o coroană de flori, împodobită cu tricolorul românesc, la monumentul independenţei Braziliei din parcul Ipiranga, de faţă fiind la acest act şi o delegaţie a organizaţiei catolice anticomuniste „Tradiçao, Familia e Propriedade".

Duminecă 10 Mai 1970, după amiază, s'a oficiat un Te Deum de către C. sa Arhimandritul Roman Braga, anume în sala de festivităţi a Mitropoliei Ortodoxe. In aceiaşi sală s'a desfăşurat şi programul festiv. După imnurile naţionale brazilian şi român, intonate de corul parohiei române de sub conducerea dlui T. Efcaprides, a luat cuvântul, voorbind în portugheză, d. Dan Boghiu, preşedintele Societăţii Ortodoxe Române „Sf Treime" care, salutând asistenţa, a explicat oaspeţilor brazilieni şi de alte naţionalităţi prezenţi la serbare, semnificaţia specifică pe care a luat-o în conştiinţa românilor din exil ziua de 10 Mai, **după ce în 1944, România, subjugată de comunism, şi-a pierdut din nou independenţa.** Cuvântarea ocazională, în limba română a fost rostită de C. Sa Pr. Arhimandrit Roman Braga, noul paroh al românilor din Sao Paulo care, sosit de curând din RSR, **s'a hotărît să aleagă libertatea, ieşind de sub jurisdicţia Patriarhului Justinian şi a tuturor organelor de stat comuniste din ţară.** C. Sa şi-a încheiat cuvântarea astfel: „Biserica nu poate deveni universală dacă nu cere libertatea omului şi nu apără, prin cuvânt, independenţa popoarelor, căci Dumnezeu i-a dat omului libertatea ca prin ea să se poată mântui. Preotul, care este şi el cetăţean, are obligaţia de a se încadra în realităţile neamului, să plângă şi să sufere sau să se bucure dimpreună cu cei de-un sânge cu el".

In cadrul programului comemorativ, au mai luat cuvântul dnii dr. I. Nicolau Salum, profesor de limbi romanice la Universitatea Mackenzie şi avocat Gheorghe Popescu, primarul oraşului Peruibe, **primul român ales primar pe pământul Braziliei.** A urmat un bogat program artistic, în cadrul caruia s'au remarcat în mod deosebit d.T. Efcarpidis cu recitarea poeziei „Mama" de Gh. Coşbuc şi fiica d-sale, d-ra Maria Efcarpidis, a cărei extraordinară voce (sopran) a captivat auditoriul, stârnind prelungite aplause. Cuvântul de închidere l-a rostit d. Cpt. Al. Botescu, după care, întreaga asistenţa a dat „mână cu mână", dansând Hora Unirii.

La **Buenos Aires,** după Te Deum a luat cuvântul d. Avocat Nicolae Şeitan care a spus între altele: „Nimic nu poate fi mai semnificativ astăzi, decât sărbătorirea de 10 Mai, care înseamnă nu numai păstrarea tradiţiei şi manifestarea unei fidelităţi faţă de instituţia cea mai importantă a României libere, Regatul, ci şi un protest solemn contra subjugării ţării, contra guvernării antinaţionale şi anticreştine. Zece Mai, sărbătorit altădată cu voioşie şi elan de primăvară, în refugiu capătă o nuanţă de tristeţe. Ziua aceasta este prilej pentru noi de a ne uni în gând cu ţara martiră, ce rămâne fidelă trecutului de glorie al românismului şi, prin tăcere şi resemnare, refuză să accepte siluirea şi falsificarea acestui frumos capitol din istorie.

Azi, de 10 Mai, noi cei prezenţi în acest lăcaş, ca şi atâtea comunităţi româneşti din refugiu, depunem mărturie şi recunoştinţă faţă de toţi conducătorii şi dregătorii români care, prin vitejie şi jertfă de sine, au ştiut să cârmuiască ţara pe drum de glorie şi de mărire. Către aceştia se îndreaptă gândurile noastre, către acei care s'au jertfit pe câmpurile de bătălie dincolo de fruntarii, sau în infernul comunist, abătut peste nefericita ţară. In această zi ne unim într'un singur gând şi o singură simţire, noi cei liberi, cu fraţii încătuşaţi şi ne regăsim animaţi de aceleaşi aspiraţii, slujind aceluiaşi ideal, pe care duşmanul înscăunat în ţară vrea să-l întunece... **Zece Mai, eliminat de o guvernare antinaţională, e păstrat cu sfinţenie în conştiinţa Neamului, ca un astru tăinuit şi umbrit de urgie, ce arde sub cenuşa răbdării şi a suferinţii.** Pretinsa 'descălecare' a 'reserismului', sistem impus de Moscova, sistem de exploatare şi de distrugere, **constituie o impietate, care nu va supravieţui şi nu va afecta adâncurile tainice ale rezistenţii naţionale . . ."**

După aceasta, întreaga asistenţă s'a îndreptat în corpore spre statuia Împăratului Traian din faţa teatrului Colon, în centrul oraşului, unde d. Profesor D. Găzdaru şi d. Avocat Mardarie Popinciuc au depus o coroană de flori cu panglică în culorile noastre naţionale.

Serbarea organizată de asociaţiile româneşti din **München** a avut loc sâmbătă 9 mai 1970 în localul Löwenbräu am Stiglmaierplatz, Benno-Saal. Cuvântul de deschidere a fost ţinut de d. Dr. Gheorghe Tase, preşedintele Asociaţiei Românilor die Germania de Sud, vorbitor principal fiind C. S. Părintele Dumitru Popa. Domnul Dr. Rudolf Wagner, fost deputat în Dieta bavareză, a rostit cuvinte de salut din partea germanilor din România şi în special din partea germanilor din Bucovina, totdeauna prezenţi la manifestaţiile româneşti. La reuşita programului artistic au contribuit: Corul Misiunii Române Unite de sub conducerea Rev. Monsenior Dr. Vasile Zăpârţan, virtuosul violonist Virgil Gherasim, fost în orchestra radiodifuziunii din Bucureşti, acum membru al orchestrei teatrului de stat „am Gärtnerplatz" din München, precum şi echipa de dansuri naţionale de sub conducerea dlui Inginer Petre Zima, acompaniamentul la acordeon fiind executat de d. Ion Anastasiu. A doua zi, înainte de amiază, în Biserica Sf. Nicolae (am Gasteig) Te Deum-ul a fost celebrat în comun de către Rev. Monsenior Dr. Vasile Zăpârţan şi C. S. Părintele Dumitru Popa.

Dacă istoria, îndeobşte, adecă a neamului omenesc, este aşa de interesantă în rezultatele sale, cu cât mai mult trebuie să ne fie istoria patriei, a locului unde am văzut ziua? Omul totdauna, înainte de neam, şi-a iubit familia, înainte de lume, şi-a iubit neamul şi partea de pământ, fie mare, fie mică, în care părinţii săi au trăit şi s'au îngropat, în care el s'a născut, a petrecut dulcii ani ai copilariei ce nu se mai întorc, a simţit cea întâi bucurie şi cea întâi durere de bărbat.

MIHAIL KOGALNICEANU

Cuvânt introductiv la Cursul de istorie naţională, la 24 noiembrie 1843.

Exilul românesc şi acţiunea de ajutorare a sinistraţilor

Consiliul Comunităţii Române din Sao Paulo, Brazilia, a lansat un apel în limba portugheză pentru sprijinirea victimelor înundaţiilor din ţară. Purtând semnăturile domnilor: Nicolae Iancu, Preşedintele Societăţii Culturale Româno-Braziliene din Sao Paulo, Alexandru Botescu, Preşedintele Asociaţiei Foştilor Combatanţi Români din Sao Paulo şi Dan Boghiu, Preşedintele Asociaţiei Ortodoxe Române „Sfânta Treime" din Sao Paulo, în acest apel se spune, între altele: „Detestăm regimul actual de dictatură marxistă, regim instalat cu forţă de către tancurile sovietice. Guvernul de astăzi al României satelitizate nu trebue însă confundat cu poporul român, popor profund creştin şi anticomunist. Pentru acest popor atât de greu încercat şi lovit de destin solicităm ajutorul Dvs, anume în alimente (conserve, zahăr etc), în obiecte de îmbrăcăminte (noi sau puţin uzate) şi în medicamente. Obiectele colectate rugăm a se trimite la următoarele adrese: Paroquia Ortodoxa Romena Sta. Trinidade, Rev. Pe. Roman Braga, Igreja Nossa Senhora, Rua Cavalheiro Basilio Jafet, 115 – Tel. 32-1083 – Sao Paulo – Capital; Sr. Marcelo Preoţescu, Rua Candido Portinari 195 – Rudge Ramos – Tel. 42-7928, Sao Bernardo do Campo".

Se atrage deasemenea atenţia donatorilor să nu trimită bani la conturile indicate de oficialităţile reseriste, întrucât de sumele de bani expediate în acest fel nu vor beneficia cei sinistraţi. Consiliul Comunităţii Române din Sao Paulo se va îngriji ca obiectele colectate să fie distribuite individual, prin intermediul şi sub supravegherea Crucii Roşii Braziliene.

– Un apel asemănător a fost lansat de Asociaţia Ortodoxă Română din Nord-Vestul Germaniei şi de Asociaţia Românilor din aceiaşi regiune a Germaniei, ambele având reşedinţa la Colonia. Iată câteva pasagii din acest apel:

„1) Poporul român trebue ajutat şi nu cei ce-l ţin încătuşat de 25 de ani.

2) Ajutorul vine din partea **exilaţilor români** organizaţi în asociaţii şi instituţii. Acest ajutor vine din partea acelor români care, prin prezenţa lor în exil, indică **o poziţie precisă** de demascare permanentă a răului dela conducerea ţării. Noi nu suntem români care trăesc în străinătate, ci **exilaţi români,** singurii care pot pleda liberi şi nestingheriţi pentru liberatea şi drepturile celor 20 de milioane de români din ţară.

3) Acelor reprezentanţi oficiali ai guvernului dela Bucureşti care, profitând de o mare nenorocire, în contactele pe care le au sau încearcă să le aibă cu lumea exilului, vor să lase impresia că aşa zişii 'români din străinatate' se împacă cu tot ce se întâmplă la conducerea ţării, acestor oameni trebue să li se spună răspicat: redaţi libertatea poporului român, încetaţi teroarea, desfaceţi cătuşele care apasă neamul românesc de 25 de ani, daţi ţăranului pământul înapoi şi muncitorului produsul real al muncii lui, daţi sindicatelor libertatate şi autonomie, daţi aceiaşi libertate liberilor profesionişti, meseriaşilor, breslelor şi negustorilor, desfiinţaţi securitatea şi miliţia în a căror compoziţie de bază nu s'a schimbat nimic de 25 de ani şi înlocuiţi-le cu oameni şi formaţiuni care să nu serveasca doar un partid nemilos şi lipsit de Dumnezeu, ci poporul doritor de muncă, de dreptate şi de liberate. Trimeteţi la muncă efectivă noua clasă îmbuibată, hrăpăreaţă şi coruptă. Desfiinţaţi birocratismul lipsit de responsabilitate, care nu are altă grijă decât să şicaneze pe cetăţeni şi să îngreuieze func-

SERVICII RELIGIOASE PENTRU EPISCOPUL HOSSU

La o săptămână dela moartea Episcopului Juliu Hossu, un serviciu religios pentru odihna sufletului acestui erou de legendă a fost celebrat la München de către P. S. S. Episcopul Vasile Cristea şi de către S. S. Monseniorul Vasile Zăpârţan, răspunsurile liturgice fiind date de Corul Misiunii din Germania, cor condus de data aceasta de Traian Popescu. La acest serviciu religios care a avut loc duminecă 7 iunie 1970, în Biserica Sfântul Nicolae (am Gasteig) au participat un foarte mare număr de compatrioţi.

Cu participare tot atât de mare, duminecă 28 Iunie 1970, a fost celebrat la Paris, în Capela Misiunii Catolice Române din Rue Ribéra 38, un serviciu religios la 30 de zile dela moartea Episcopului Hossu. Impreună cu P. S. S. Episcopul Vasile Cristea au înălţat rugăciuni de veşnică odihnă C. Lor Monseniorul Gheorghe Cosma, Părintele Petre Gherman şi Părintele dominican Ion Goia. Printre numeroşii preoţi şi călugări care au ţinut să participe la această slujbă religioasă, am remarcat prezenţa P. S. Sale Episcopului Vladimir Malanchuk, exarh apostolic al Ucrainienilor din Franţa şi a S. Sale Monseniorului Descamps, reprezentând pe Cardinalul Marty şi pe Episcopul auxiliar al Parisului, Msgr. Perezil.

*

Editura noastră a scos o serie de cărţi postale cu chipul Episcopului Iuliu Hossu, în chenar tricolor. Acei care doresc să li se trimită asemenea cărţi postale sunt rugaţi să se adreseze redacţiei noastre: 808 Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17, Germania.

Die kommunistische Politik ist eine Kriegspolitik, die auf „neue sozialistische Eroberungen" ausgerichtet ist. Das ist auch der Sinn der kommunistischen Internationale, die westliche Strukturen zerstören will und das Kommunistische Gesetz jedem aufzudrängen versucht.

Die Kommunisten stellen nie zur Debatte was sie schon erobert haben und fest in ihrer Hand halten. Wenn sie sich zu Verhandlungen bereit erklären, bedeutet das, daß sie vorwärtskommen und ihre Eroberungen noch erweitern möchten.

W. D. Sokolowski: „Militär-Strategie": Eingeleitet von Oberst i.G. Dr. Gerber, Markus Verlag, Köln, 526 S.

Dieses Buch ist Information und Propaganda zugleich. Information, weil es dem sowjetischen Leser eine Fülle von Wissen aus dem Westen vermittelt, das ihm bisher nicht zugänglich war: über die Werke westlicher Autoren, über den Stand der westlichen Rüstungen, über westliche strategische Doktrinen. Es ist gleichzeitig Propaganda, indem es den Gegner einschüchtern, die sowjetischen Leser ermutigen soll. Für den nicht-kommunistischen Leser, dem die Ziele des Kommunismus geläufig sind, bringt es Bestätigung. So ist die nachfolgende Passage von nicht zu überbietender Deutlichkeit (Seite 259): „Im Programm der KPdSU heißt es, daß die gegenwärtige Epoche, deren Haupt-Tendenz im Übergang vom Kapitalismus zum Sozialismus liegt, eine Epoche des Kampfes zweier gegensätzlicher Gesellschafts-Systeme ist, eine Epoche sozialistischer und nationaler Befreiungs-Revolutionen, eine Epoche des Zusammenbruchs des Imperialismus, der Liquidierung des Kolonialismus, eine Epoche des Übergangs immer neuer Völker zum Sozialismus und des endgültigen Sieges von Sozialismus und Kommunismus auf der ganzen Welt".

Hier wird das Ziel des Weltkommunismus offen definiert, dem zu dienen der einzige Zweck der sowjetischen Militär-Strategie sei. Ganz geläufig ist dem westlichen Leser auch (Seite 262), daß im Falle eines dritten Weltkrieges die Sowjetunion den „gerechten Krieg" führt, wir hingegen würden einen „ungerechten aggressiven Eroberungskrieg" führen, selbst in der reinen Verteidigung. Bemerkenswert ist es, welche Typen von Krieg die „Militärstrategie" behandelt und welche nicht: Dem „begrenzten" Krieg wird große Bedeutung beigemessen. Hingegen schweigt sich das Buch über „nationale Befreiungskriege" aus. Über die Möglichkeit eines nuklearen Weltkrieges heißt es u.a. (Seite 27):

„Von grundsätzlicher Bedeutung für die Festigung der Macht des Sowjetstaates war die Tatsache, daß eine völlig neue Teilstreikraft geschaffen wurde: die strategischen Raketentruppen. Inzwischen zu ausserordentlicher Leistungsfähigkeit gelangt, bilden die strategischen Raketentruppen heute die Hauptteilstreikraft der Sowjetunion".

Über die Möglichkeit eines Krieges zwischen der Sowjetunion und Rot-China findet sich kein Wort. Die Tendenz der grundsätzlichen politischen Aggressivität findet ihre Parallele im militärischen Bereich (Seite 28). Oberst i.G. **Gerber** schreibt dazu im Vorwort: „Tatsächlich behauptet die sowjetische Militärstrategie, daß alle kriegführende Parteien in ienem modernen Krieg bestrebt sein müssten, ihre Ziele durch den Angriff zu erreichen. Folglich komme auch für die Sowjetunion nur der strategische Angriff durch massierte Raketenschläge gegen die Tiefe des feindlichen Hinterlandes in Betracht." – WI

JEROME CARCOPINO

Je n'ai pas eu le privilège d'être son élève porains, nous choisissons nos maîtres à penser il avait depuis longtemps quitté l'enseignement. Mais nos véritables guides ne sont pas toujours – ils sont rarement – ceux en face desquels nous nous sommes assis sur les bancs des amphithéâtres. Parfois, en fuyant nos contemporains, nous choisissons nos maîtres à penser parmi les hommes d'un autre âge.

C'est dans cet esprit que je me suis approché de Jérôme Carcopino – ce „Romain du XX-e siècle" comme l'appelle un de ses plus brillants disciples, le professeur Pierre Grimal. Pour moi, il était ce géant du savoir, déjà statufié aux côtés de Gibbon et de Mommsen, l'auteur des livres qui sont autant de chefs d'oeuvre et sur lesquels s'est penché mon front rêveur de jeune étudiant d'humanités. J'y ai appris non seulement des pages entières par coeur, mais surtout une méthode et un style et bien des défis féconds. Je désirais ardemment d'écrire au moins une page qui lui plairait. Je fus exaucé au-delà de mes attentes les plus folles. Lorsque je lui envoyai mes premiers articles je le fis avec le sentiment de les adresser au Colisée, au Mausolée d'Hadrien, à l'Ara Pacis Augusti. L'incroyable eut lieu: le monument me répondit engageant, amical, chaud et combien humain. Il n'oubliait pas non plus ma Roumanie natale plongée dans les ténèbres, et à laquelle le liait le souvenir de son grand ami Vasile Pârvan.

Qu'on me pardonne si je fais ici état de cette correspondance; c'est le legs le plus précieux qui me reste de Jérôme Carcopino – en dehors de ses livres dans lesquels je ne cesserai jamais de puiser des trésors de savoir.

Lorsque, en 1964, la Société Académique Roumaine de Rome voulut honorer le cardinal Tisserant par un volume jubilaire, je fis appel à lui pour la préface. Il me l'envoya sans tarder. A propos du volume **N. I. Herescu in memoriam** – dans la publication duquel je fus pour quelque chose: c'est à mes instances que Jules Marouzeau nous donna la page liminaire – il m'écrivait: „Mais surtout à quels compliments ne suis – je pas tenu pour reconnaître la grande tâche que vous avez accompli toujours à l'honneur de la science roumaine et par le tome III (des **Acta philologica**) à l'honneur de la chère mémoire d'Herescu. Je joindrai d'ailleurs des félicitations particulières pour votre interprétation d'**A(antiquitates) J(udaicae)** XVIII, 22: **pleistois Dakôn.** Foin de **rabbim** et de brahmanes! Et ce n'est point parce que telle fut mon opinion dans ma **Basilique** sur la pénétration du pythagorisme chez Zalmoxis et chez les Druides, que je contesterai votre rapprochement entre les Daces et la doctrine de Pythagore. D'aucuns le trouveront audacieux, alors que téméraires sont ceux qui torturent les textes au lieu de les expliquer" (23. VII. 1964).

Deux ans plus tard je lui faisais parvenir mon article **Latinité d'Afrique et de Dacie.** N'était-ce-pas folie que celle d'oser se présenter dans sa jeune ignorance devant l'historien accompli des deux provinces extrêmes de l'Empire? Hésiter ç'eût été douter du grand coeur généreux de Jérôme Carcopino qui répondit à son „cher collègue" – son cadet de 50 ans: „C'est très aimable à vous de me teinir au courant de vos recherches, et plus particulièrement quand elles aboutissent à tisser entre votre pays et cette Afrique du Nord qui m'est chère une trame solide d'affinité électives. Nous sommes loin l'un de l'autre et quand même rapprochés par nos prédilections" (23. VIII. 1966).

Peu de mois après il commentait ainsi deux articles de moi sur l'expansion de la telouque et la présence de Rome chez le poète roumain Eminescu: „Vous donnez des mutations de **hulk** en **telouka** et finalement en **Fălciu** une explication qui eût enchanté notre grand Victor Bérard. Dans **Les Phéniciens et l'Odyssée** il a montré que les noms des ports changent avec les marines qui les visitent (...). Quant à votre hommage à Eminescu, il me paraît amplement justifié par les vers que vous avez cités et qui m'ont révélé ce poète roumain" (30. III. 1967).

Au reçu de mon étude **Dacia sacra,** le grand historien des syncrétismes méditerranéens comblait par ses suffrages mes espoirs les plus audacieux: „Je viens, enfin, de vous lire, avec un sentiment d'envie pour votre pleine possession des sources intéressant – de près ou de loin – le passé de votre pays et je vous félicite du nobre et de l'ingéniosité de vos rapprochements. J'ai vu, avec plaisir, étant donné mon amitié pour lui, le cas que vous faites de Zeiller, et avec confusion – mais aussi avec une gratitude empreinte de fierté – la place que vous donnez à mes écrits dans la formation de votre doctrine. N'exagérez pas dans votre amitié. J'ai peut-être indiqué une direction. Mais c'est votre nom qu'on doit inscrire sur les milliaires de la **via antica,** telle que vous nous la frayez!" (10. III. 1968).

Au mois de mai 1968, en partance pour l'Argentine, je lui envoyais un exemplaire de ma thèse – **La Dacie sans Rome** – spécifiant que son opinion était l'unique qui comptait pour moi. Il me répondit à Buenos Aires. Malade, ayant traversé cet été démentiel de débraillement estudiantin et autre, le vieux maître – j'en ai éprouvé des remords – se donna la peine de lire au moins un chapitre de mon ouvrage, celui qui traite de la présence d'Ovide à Tomes. Ses remarques sont les seules dont je tiendrai compte: „Votre mise au point de l'oeuvre ovidienne me paraît, dans l'ensemble, neuve et plausible. Je vous fausserai compagnie sur deux points: Ovide a pu être influencé sur la Scythie par l'opinion commune, non par Strabon dont Pais a abaissé la **Géographie** à 25 ap. J. C. et dont la répartition en tribus (que vous soupçonnez à juste titre de systématisation) n'est pas plus vraisemblable que le flou du poète; et, en tout cas, est ignorée de lui. Très utile m'a semblé votre comparaison des honneurs conférés à Ovide avec l'épigraphie; mais je ne crois pas que les Gètes ne lui aient été reconnaissants que de ses vers gétiques. Son immunité est la récompense probable de donations que sa situation **privilégiée** de simple relégué lui a surement permises et sur lesquelles, galant homme, il a fait le silence. Ce qui m'a le plus séduit c'est le synchronisme que vous avez visé à établir entre les progrès d'Ovide en langue gétique et sa résignation de Romain désintégré. A la fin, j'ai retrouvé vos idées sur les „ascètes gétiques". Je les crois justes, car je n'ai pas oublié Zalmoxis (...).

Je vous souhaite un heureux hiver de côte d'Azur sur les rives du Rio de la Plata où je doute qu'après 33 ans quelque souvenir subsiste d'un séjour qui fut pour moi éclairé de soleil et d'amitié" (9. VII. 1968).

Pourtant dans sa dernière phrase Jérôme Carcopino se trompait. Son voyage en Argentine avait déjà l'aura d'une légende. A La Plata, à Bahia Blanca, à Rosario, partout, j'ai parlé aux étudiants de l'oeuvre du maître à laquelle les années n'avaient pas infligée une ride. Un jeune professeur, Jorge Díaz Vélez, a même retrouvé dans la presse argentine de l'époque la trace de sa visite et de son enseignement.

En 1969 paraissait à La Plata, par les soins du professeur D. Găzdaru, le premier numéro de **Romanica;** il s'ouvrait par un message de „bonne route" signé par le maître. Ce fut là, peut-être, une de ses dernières manifestations publiques; je doute que ses yeux fatigués en aient pris connaissance. Son silence à cet égard ne peut avoir qu'une seule explication: il nous avait déjà quittés moralement à ce moment là.

Des générations de savants, jeunes et vieux, se pencheront sur une des oeuvres les plus accomplies de notre temps. Ici je voudrais mentionner, avec une prédilection qu'on comprendra facilement, son livre **pro domo: Souvenirs de Sept ans.** L'homme calomnié se dresse de toute sa hauteur et fait face à la meute des délateurs. Jérôme Carcopino nous a aussi donné une leçon de savoir-vivre.

L'ayant connu le reste de ma vie sera éclairé.

E. LOZOVAN

Jacques de MAHIEU

PRECIS DE BIOPOLITIQUE

Editions Celtiques
6655, rue Saint-Denis
Montréal, Canada

Dans ce livre, l'auteur donne la base dela Biopolitique sur le plan racial. Ancien Recteur de l'Institut de Science de l'Homme de Buenos Aires, l'auteur a acquis une expérience mondiale des problèmes raciaux. Il les expose sous un jour à la fois ancien et nouveau. Il est révolutionnaire en ce qu'il donne raison à la Vie sur l'Arbitraire, destructeur de la Nature.

„LE PANEGYRIQUE DE SAINT LOUIS, ROI DE FRANCE"

par le Cardinal PIE, vient d'être réédité dans un numéro du bulletin littéraire „Lecture et Tradition", à l'occasion du 700e. anniversaire de la mort de celui qui est le „modèle des hommes, modèle des Rois".

Préfacé par l'historienne Marie-Madeleine MARTIN et Monsieur Christian LAGRAVE, jeune auteur contrerévolutionnaire, ce numéro est un témoignage, une exhortation et une arme du combat politique et religieux.

(1 exemplaire, 5 Frs – Lecture et Tradition, 86-CHIRE-en-MONTREUIL C.C.P. 260–89 H LIMOGES).

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, Jägerstrasse 17. Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Heßstr. 74–76.

Les vicaires de Brejnev

Devant le comité ONU pour le désarmement qui, depuis des années palabre à Genève sans rien dire, l'ambassadeur roumain Ion Datcu a de nouveau fait la plus illusoire des propositions: la signature d'un traité qui interdirait **l'usage de la force, la menace d'usage de la force ainsi que les manoeuvres militaires sur le territoire et les frontières des états tiers.** Nous voilà rajeunis de 40 ans, au temps du pacte Briand-Kellog, qui promettait la sucette de la paix universelle à quiconque était assez naïf pour en rêver.

Bien entendu, les mythomanes de la presse à grand tirage ont vu, dans cette proposition, l'intention du camarade Ceausescu de préserver ses arrières par rapport à Moscou. Un Roumain farfelu se permet même d'écrire: „It is clear that Datcu's demands were aimed primarily at the Soviet Union". Passons sur l'incorrection: **demands** en anglais veut dire „exigences". Ici il ne s'agit que de modestes voeux pieux.

Dans un texte aussi ambigu tout chacun peut voir ce qu'il désire. Eh bien, nous croyons qu'on fait allusion aux troupes étrangères en Europe occidentale. Si la Russie pouvait obtenir un vide militaire en Allemagne fédérale – comme elle l'a obtenu en France, grâce au personnage maléfique dont il est inutile de rappeler les actes suicides – cela lui donnerait le répit de liquider sa querelle avec la Chine.

La proposition du porte-parole de Bucarest tombe trop à propos pour qu'elle ne confirme ce que nous n'avons cessé d'écrire: les **rebelles** roumains sont les vicaires les plus actifs de Moscou.

Veut-on un autre exemple? Pendant la guerre israëlo-arabe, la Roumanie a adopté la position „neutre" que l'on sait. De plus, elle jouait à la victime probable menacée par l'invasion soviétique. L'attitude fut payante sur tous les fronts. Les Israéliens s'emparèrent d'un riche butin militaire dont ils ne savaient comment se débarrasser. Chars, MIGs et engins balistiques étaient inutilisables à la longue car on ne voit pas l'URSS prête à leur fournir des pièces de rechange. La Roumanie „neutre" entra en lice; elle s'offrit à acheter tout le matériel care elle avait des pièces de rechange! Ce qui en bonne logique doit être faux si la tension avec l'URSS est réelle. Le marché fut conclu à crédit, le payement étant échelonné sur 50 ans. Les kalendes grecques pâlissent d'envie. Imagine-t-on dans les films les plus à la James Bond l'acheminement de tonnes de matériel stratégique depuis Tel Aviv à Constanța, contre la volonté de l'URSS, ou à son insu? Voilà comment, sans frais, en quelques mois, avec l'aide des vicaires roumains, Brejnev a recupéré ce que son cher Nasser avait perdu dans le Sinaï.

Plus fort que Beaumarchais

On connaît les histoires de barbiers: c'est à dormir debout ou à coucher dehors. En voilà une qui les dépasse toutes. Les envoyés du „Figaro" à Bucarest sont allés chercher le camarade Ceausescu, en partance pour Paris:

L'homme est séduisant. Large front sur une chevelure abondante parsemée des premiers fils d'argent du deuxième âge. Il donne l'impression d'une force tranquille que souligne sa carrure, sur une taille moyenne, et que dément peut-être la vivacité de certaines attitudes.

Précis. On affirme que les passants peuvent régler leur montre lorsque sa voiture arrive chaque matin devant le Palais de la Présidence. Il est 8 h. 30.

Ce n'est pas une galéjade; les raseurs du Rond-Point veulent nous faire croire que la précision du philosophe de Koenigsberg est surclassée; on fait mieux à Bucarest. Afin de ne pas „désespérer Billancourt" nous souhaitons que les militants parigots puissent apprécier les charmes du personnage et surtout l'envoûtement de sa voix. Passons sur les attributs physiques. Après tout, il fut un monarque en France qui bégayait, quant au bon roi Dagobert – comme chacun le sait – il mettait sa culotte à l'envers. Ce qui ne les a pas empêchés de passer dans l'Histoire.

Mais quand on nous dit que Nicolas fut „militant à 11 ans" nous dirons qu'on y va un peu fort, même à l'enseigne de Beaumarchais, où tout est permis:

Sa vie militante a commencé a onze ans lorsque parti de son village valaque pour échapper à la misère familiale, il s'embaucha dans les ateliers et fabriques de Bucarest. L'action clandestine, les séjours dans les prisons et les camps de concentration d'Antonescu, la résistance armée devant la guerre, sa lente montée à travers l'appareil communiste lui ont appris qu'il n'y a pas de liberté réelle sans responsabilité. C'est ce qu'il exige aujourd'hui de son peuple.

Les auteurs de cet amalgame – MM. Hamelet et Norman – se moquent à tel point de leurs lecteurs français qu'ils téléscopent en quelques lignes 40 ans d'histoire roumaine. Car si l'enfant prodige est né en 1918, il ne pouvait avoir 11 ans qu'en 1929, à la veille du règne du roi Carol II, lequel s'acharna contre le mouvement nationaliste et pas contre les communistes roumains, d'ailleurs inexistants à l'époque. Pour ce qui est des „camps de concentration d'Antonescu", il n'a pu les connaître que 12 ans plus tard. Mais peu importe la chronologie si l'image d'Epinal est attendrissante.

Ce qui retient notre attention ce sont les déclarations du „président", lequel affirme d'entrée en matière:

„On ne saurait parler de sécurité européenne sans reconnaître l'inviolabilité des frontières établies après guerre, sans l'établissement de rapports avec la République démocratique allemande et, avec la République fédérale d'Allemagne, donc, sans la participation des deux Etats allemands à la solution des problèmes de l'Europe".

C'est le „rebelle" contre Moscou qui parle de cette façon, celui qui serait „jaloux de ce que la Roumanie a d'original" et qui reconnaît implicitement le rapt par l'URSS de la Bessarabie et de la Bucovine. Plus loin il s'exprime on ne peut plus clairement:

„La proposition d'une conférence européenne a été faite, comme on sait, par les pays socialistes à **l'occasion de la réunion de Bucarest de 1966 et reprise, l'année dernière, aux réunions de Budapest et de Prague".**

Parmi les qualités étonnantes du „chef" de Bucarest il y en a une que les reporters du „Figaro" ont oubliée: N. Ceausescu est, ni plus ni moins, un disciple d'André Chénier. S'il écrit des alexandrins – et il doit en écrire car tout Roumain est né poète – il pourrait formuler ainsi le principe de sa politique „indépendante" qui a émerveillé le monde:

Sous des atours nouveaux, voilà des plans antiques.

Sowjetische Soldaten in Polen

Die Zahl der sowjetischen Soldaten in Polen scheint zuzunehmen. Nach der Intervention gegen die CSSR, die ihnen eine geraume Zeit lang verschärfte Ausgangsbestimmungen beschert hatten, zeigen sie sich jetzt wieder mehr in der polnischen Öffentlichkeit. Zwischenfälle zwischen Polen und sowjetischen Stationierungstruppen gibt es kaum, da die sowjetische Militärpolizei scharf durchgreift. Das zuständige sowjetische Militärgericht für die „Gruppe Nord" befindet sich in Schweidnitz in Schlesien, wo auch ein großes Gefängnis von den Sowjets in Beschlag genommen wurde. Unter den sowjetischen Soldaten dominieren die 20–22-Jährigen. Fast sämtliche sowjetischen Staatsangehörigen, angefangen beim Rekruten bis zu den Offizieren, betreiben mit der polnischen Bevölkerung einen lebhaften Handel. Ganz abgesehen davon, daß aus den sowjetischen Kasernen Benzin verschwindet und dieses zu Dumpingpreisen an private Polen verkauft wird, bieten die Sowjets vor allen Dingen Uhren (!) und Goldwaren an, die man zwar in polnischen Läden auch, jedoch zu wesentlich höheren Preisen erhält. Obwohl die sowjetischen Bürger eigene Kasernen-Läden besitzen, kaufen sie für eingetauschte polnische Zloty in polnischen Luxusläden ein. Dabei sind besonders Kosmetika, Damenstrümpfe, Damenkleider und -Unterwäsche gefragt. Die sowjetischen Soldaten beklagen sich nicht selten über ihren geringen Sold. Der größte Teil von ihnen hat eine technische Ausbildung abgeschlossen. Ihren Militärdienst betrachten sie dennoch als einen besser bezahlten Job, der ihnen ermöglicht, Auslandsreisen innerhalb des Comecon vorzunehmen, und ihnen eine gesicherte berufliche Existenz bietet. In Gesprächen mit der polnischen Bevölkerung meiden sie politische Diskussionen und geben zu verstehen, daß sie die Politik langweile.

(Wehrpolitische Information)

Gewinne der M.S.I. in Italien

Bei den sogenannten administrativen Wahlen, die am 7. Juni 1970 in Italien stattfanden, erzielte die M.S.I. (Movimento Sociale Italiano, extrem rechts, auch als „Faschisten" bezeichnet), überall Gewinne. Mit 13.41% der Stimmen in Campania, ist die M.S.I. die drittstärkste Partei in dieser Region geworden. Drittstärste Partei ist die M.S.I. in der Hauptstadt Rom, wo sie 11,77% aller Stimmen bekam und wo die Kommunisten 2,3%ihrer Stimmen verloren, sowie in Neapel (M.S.I. = 12%) und in Brindisi (M.S.I. = 17,61%).

Die Standarte

Die Wut der Natur und der Zynismus der Menschen

Wir betrachten das Unglück, das über unsere Heimat hereingebrochen ist, mit Erschütterung aber auch mit klaren Gedanken. Wir werden uns nicht auf übernatürliche Erklärungen und auf die ägyptischen Plagen berufen. Eine Tatsache sollte jedoch nicht aus den Augen verloren werden, nämlich daß 20 Millionen Rumänen seit 23 Jahren mindestens einmal am Tage das widerwärtige Regime verfluchen. So viel geballter Haß konnte sich in der entfesselten und zerstörenden Naturgewalt kanalisieren. Selbst die Materialisten, die kein passendes Zitat bei Lenin gefunden haben, sprechen von mysteriösen „Gespenstern der Natur". Im marxistischen Rahmen bleibend, halten wir es für angebracht, den bekannten Korolar zu erwähnen: die Freiheit des Volkes kann nur durch die Abschaffung des unterdrückenden Staates erreicht werden. Was den antikommunistischen Partisanen im Gebirge oder den „alliierten" Händlern nicht gelungen ist, haben die Fluten geschafft. Von der sozialistischen Gestaltung, die mit dem Blut der Sklaven bezahlt wurde, ist nicht mehr viel geblieben... Das Volk leidet weiter, nicht weniger als am Donau-Schwarz Meer-Kanal, im „Schilf", im Gefängnis von Aiud oder auf dem Trödelmarkt. Es macht keinen Unterschied, ob man von „alliierten" Bombern, von Milizschergen oder von der Sintflut vertrieben wird. In der dringenden Not wollen sich die neuen „Führer" auf die Solidarität des Volkes und auf die Sympathie der Flüchtlinge stützen. Die Parteizeitung „Scinteia" hängt diesen unglaublichen Titel aus: „Zwanzig Millionen Herzen – eine einzige Familie!" Es ist also aus mit der „Verschärfung des Klassenkampfes". Wie lange? Oder werden wir die Mitglieder des ZK. der RKP. in der Prozession, hinter den Gebeinen des Heiligen Demetrius, des Patrons von Bukarest und hinter den Kirchenfahnen marschieren sehen? Stalin ist 1941 nicht anders vorgegangen.

Diejenigen, die heute am Ruder sind, werden wir nicht schonen, so wie sie kein Mitleid mit unseren Eltern und Brüdern hatten. Die Botschaften der sozialistischen Republik haben schon damit begonnen, Rundschreiben an die Auslandsrumänen zu schicken und Hilfe von ihnen zu verlangen. Somit entdecken die Genossen, nach 25 Jahren hermetischer Abriegelung der Grenzen, kaum einen Monat nach der totalen Einstellung der Auslandsreisen, daß es ganz gut ist, wenn sich starke rumänische Gruppen außerhalb der Grenzen befinden. Dieser Kunstgriff ist uns bekannt. Nach der Hungersnot von 1945/46, ging Ralea, der damalige Botschafter in den U.S.A., schon mit der Kollekte herum. Mit den gesammelten Dollar wurde nicht dem Volk geholfen. Mehr als das, es wurde mit verschimmeltem Maismehl beschert, das zum Spott mit „amerikanisches Maismehl" beschildert wurde. Nach dieser Bescherung folgten: die Ermordung von Marschall Antonescu, eine ganze Reihe von Prozessen, Todesurteile und 15 Jahre Terror.

Wir lesen entsetzt die Presse der Sozialistischen Republik und wir stellen fest, daß den Leiden des Volkes nur noch der Zynismus der Parteispitzen gleichkommt. Am 16. Mai, als die Überschwemmungen in Siebenbürgen ihren Höhepunkt erreichten, als Satu Mare, Alba Iulia und Tirgul Mures (Neumarkt) unter 9 Meter Wasser standen, führte Ceausescu Kaunda, den Präsidenten von Sambia, spazieren. In Baia Mare mußten die Leute vor dem schwarzen Potentaten im Regen tanzen. Gleich nach der Abreise dieser afrikanischen Delegation, kleideten sich die „Parteiführer" in „Überschwemmungs-Montur" – genau wie die Witwen, die sich schnell trösten, weil ihnen die Trauerkleidung gut steht – mit Schnürstiefeln, tadellos gebügelten Golfhosen, weißen, zurückgeschlagenen Strümpfen, Lederjacken und Tellermützen, die seit 10 Jahren nicht mehr getragen wurden. Neben den bedrückenden Bildern der Verwüstungen, den Bildern von betenden Frauen die in Schlamm und Wasser stehen, sieht man Parteispitzen, die sich fotogen knipsen lassen, im Hubschrauber, im Jeep, oder auf dem Schiffsdeck. Die Reporter von „Scinteia" wagen es, von „menschlicher und Bürgersolidarität" zu sprechen, weil in abgelegenen Gebieten einige dutzend Säcke mit Salami, Käse und Brot abgeworfen wurden. Vor einigen Wochen noch war es den Bauern verboten, Brot in der Stadt zu kaufen. Salami, Käsewaren und Konserven aber, waren nur noch eine Erinnerung für die einheimische Bevölkerung, weil sie gegen vielbegehrte Devisen nur für die Ausfuhr bestimmt waren.

Die Arbeiter aller rumänischen Betriebe werden gezwungen, das Hilfswerk für die Opfer der Überschwemmungskatastrophe mit Beiträgen aus ihren Gehältern zu versorgen. Die armen Teufel helfen den Unglücklichen, aber keine „Parteispitze" hat aus eigener Initiative etwas gespendet. In den geschmähten Zeiten der Monarchie, deren Mißstände wir nicht vergessen, kamen die Hilfsbeiträge aus der „Privatschatulle". Hat wohl die gnädige Lenutza (Ceausescu) keine Schatulle? Erwähnenswert ist die beträchtliche Hilfe des Erzbistums von Bukarest im Wert von 2.500.000 Lei. Dagegen hat der Bund der Schriftsteller, dieser zusammengewürfelte Haufen von Lakaien und Blutsaugern, die gemächlich leben und die täglichen Losungen anfertigen und zerlegen, nur 500.000 Lei gespendet, also einen kleineren Betrag, als ein Autor für ein einziges Buch bekommt.

In Oradea (Großwardein) konnte der neue Demosthenes den Menschen, die zum meeting bestellt waren und mit den Füßen bis zu den Knien im Wasser standen, nichts anderes anbieten, als das gewöhnliche mündliche Marathon: 11 gedruckte Spalten lang. Die Häuser der versammelten Menschen waren von den Fluten hinweggespült worden, er sprach über den anti-imperialistischen Kampf. Für ihn war es ein Genuß, daß die Menschen mit nassen Händen klatschten und mit trockener Kehle Hurra schrieen.

Die Wirtschaft des Landes ist schwer zerrüttet, wahrscheinlich für Jahrzehnte. Hier unsere minimalen Vorschläge, ohne welche keine Sanierung möglich ist:

1. Uneingeschränkte Auswanderungserlaubnis. In einigen Jahren werden die Auswanderer in der Lage sein, den Daheimgebliebenen zu helfen.

2. Entkollektivierung. Allein der Bauer im Besitze seiner Scholle, kann die Landwirtschaft aus dem heutigen Marasmus herausziehen.

3. Abschaffung der Zollgebühren für Pakete und Zulassung von Sendungen an Kleidungsstücken, Lebensmitteln und Medikamenten in unbeschränkter Menge.

4. Reduzierung der Zahl der Botschaften der Sozialistischen Republik Rumänien und des überflüssigen Personals. Weniger offizielle Besuche in beiden Richtungen und weniger Spionage.

5. Einstellung der Hilfe an Nordvietnam, Vietkong, Nordkorea und die Organisationen, die subversive Aktionen unternehmen und Terrorakte verüben.

6. Streichung aller Stipendien für sogenannte Studenten aus den „Entwicklungsländern" und aus den „brüderlichen sozialistischen" Staaten.

7. Abschaffung des Blattes „Glasul Patriei" (Die Stimme der Heimat), genau so kostspielig wie nutzlos.

Rumänische Landsleute! Helft dem leidenden Volk, aber nicht den bankrotten Sbirren, die noch am Steuer des Landes stehen. Diesen Schergen dürfen wir keine Zugeständnisse machen. Gebt großzügig Eure Spenden – vorzugsweise in Naturalien – jedoch nur über die internationalen Organisationen, die die Abgabe an die wahrhaftig Betroffenen garantieren. Kein einziger Groschen durch die Botschaften der sozialistischen Republik RSR.

STINDARDUL

Beraubung der Opfer der Flutkatastrophe in Rumänien

Von Anfang an war uns klar, daß die Partei- und Regierungsstellen in Rumänien weniger daran interessiert sind, den Opfern der nie dagewesenen Flutkatastrophe selbst, tatsächliche Hilfe zu leisten. Als Bukarest von Seiten westlicher Staaten, zo z. B. von Italien, technische Hilfe angeboten erhielt, wurden diese Angebote abgelehnt, mit der Begründung, daß Bukarest über genügend technische Mittel verfüge, um die Folgen der Überschwemmungskatastrophe zu meistern. Die Bukarester Regierung ist auch über Spenden in Naturalien nicht begeistert, die an die Bedürftigen verteilt werden sollen, sie trachtet nur danach, Geldspenden zu erhalten. Die rumänischen Kommunisten brauchen Geld und nur Geld, um ihre ehrgeizigen Ambitionen in Bezug auf die Industrialisierung zu verwirklichen, um die Parteikasse mit Devisen aufzufüllen, für Propagandazwecke, für Spionage und um alle möglichen subversiven Aktionen in der ganzen Welt weiter finanzieren zu können.

Die Tatsache, daß hunderttausende von rumänischen Staatsbürgern über Nacht obdachlos wurden und daß manche Dörfer überhaupt nicht mehr existieren, hinderte Rumänien nicht daran, seine Waffenlieferungen und Transporte von Kraftfahrzeugen und Geräten nach Nordvietnam weiter durchzuführen. Ein beträchtlicher Teil der Kaianlagen von Constantza sind für diese Transporte nach Nordvietnam reserviert. Einige Tage nachdem die Fluten und ein gewaltiger Erdrutsch die Sadu-Werke, eine der wichtigsten Waffenfabriken Rumäniens, fast vollkommen zerstörten, kam eine **militärische Delegation aus Sambia mit dem Verteidigungsminister Zulu an der Spitze, nach Bukarest. Gleichzeitig landete auch der Innenminister von Sambia, Changufu, in der rumänischen Hauptstadt,** der mit dem rumänischen Innenminister Cornel Onescu, der in seiner Eigenschaft als kommandierender General der Staatssicherheitsdiensttruppen, **auch Fachmann des Guerillakrieges ist,** konferierte.

Aus Dej, Gherla, Livada und Iclod, schwerbetroffenen Ortschaften in Nordsiebenbürgen, erhielten wir Briefe in welchen uns mitgeteilt wurde, daß die kommunistischen Lokalbehörden Decken aus amerikanischen Spenden nur gegen Bezahlung (300.– Lei für eine Decke) abgeben. Wir haben solche Vorkommnisse zwar bekannt gemacht, aber wer ist in dieser Phase der „Entspannungsoffensive" noch gewillt, diejenigen anzuhören, die den Kommunisten den Rücken gekehrt haben und als entrechtete Exulanten leben?

Es hat sich jedoch eine Tageszeitung in Deutschland gefunden, die die Wahrheit über die seltsamen Wege der Hilfsgelder für die Opfer der Flutkatastrophe in Rumänien aufdeckte, nämlich die „Kölnische Rundschau" in ihrer Ausgabe vom 19. Juni 1970. Auf Seite 3 dieser Asgabe berichtet **Christian Kalter,** der Korrespondent der Zeitung der dieser Tage Rumänien besuchte und vertrauliche Gespräche an Ort und Stelle führte:

„... Die Menschen Siebenbürgens warten noch heute auf die Decken und Kleidungsstücke (**NN.** Es handelt sich um die großzügige Hilfssendung des erzbischöflichen Ordinariats aus Freiburg im Breisgau). Zunächst wurden die Lastwagen von Bukarest etliche hundert Kilometer weiter dirigiert. **Nur Partei und Staat haben das Recht zu helfen.** Den gleichen Weg gingen und gehen die Hilfssendungen aus aller Herren Länder, **vor allem die Devisen.**

Der Pfarrer einer deutschsprachigen Dorfgemeinde, die von der Flut verschont worden war, überbrachte das Ergebnis seiner Sonntagskollekte für die Wassergeschädigten der Kirchenleitung. Es waren über 10 000 Lei – umgerechnet 10 Monatseinkommen eines Arbeiters in der landwirtschaftlichen Produktionsgenossenschaft. **Dem Wunsch des Überbringers, das Geld möge unmittelbar den Hilfsbedürftigen zugute kommen, durfte nicht entsprochen werden, die Summe wurde aufs staatliche Konto Nr. 2000 eingezahlt. Monatsgehälter, Tageslöhne, alles geht den gleichen Weg und vereint sich mit den Dollars, Mark und sonstigen Devisensendungen aus dem Ausland zu einer zweiten, nicht weniger gefährlichen Flut: Die chronische Mangelerscheinung Rumäniens – zuwenig harte Währung – droht sich auf Kosten der Mängel, die den Menschen durch die Flut widerfuhren, als erste auszukurieren.**

Wo direkt geholfen werden konnte, mit Wasseraufbereitung, Medikamenten und technischer Nothilfe, war der Effekt mit Händen zu greifen. Dutzende von Gemeinden schwebten wochenlang in unmittelbarer Seuchengefahr. Noch jetzt, einen Monat danach, ist es in Nordsiebenbürgen nicht ratsam, unabgekochtes Wasser zu trinken. Die Männer des Roten Kreuzes mit ihren Hilfszügen haben hier, zusammen mit rumänischen Ärzten, Unvorstellbares geleistet, und das ganze Volk wird sich immer an sie in Dankbarkeit erinnern. Zugleich aber schwillt die Lawine des Argwohns gegen „die in Bukarest", genährt von erlebten oder nur gehörten Enttäuschungen mit der staatlichen Bürokratie des Helfens, ins Ungeheure an. **Wolldecken, die im Ausland gespendet wurden, müssen von den Empfängern bezahlt werden; Möbel, zu deren Ankauf genügend Devisen zur Verfügung stehen, werden auf Kredit weitergegeben. Wenn nicht nachbarschaftliche Hilfe überall auf den Plan getreten wäre, würden Tausende noch heute auf dem Fußboden schlafen.**

Obwohl den Bauern kein Land mehr gehört, arbeiten sie wie besessen an seiner Wiederurbarmachung. Obwohl den Fabrikarbeitern keine Überstunden bezahlt werden, haben sie die überschwemmten Hallen gereinigt und noch an Sonntagen ihre angeordneten Sonderschichten ohne allzu großes Murren abgeleistet. **Nicht aus Begeisterung und spontaner Sympathie für die Partei, die sich alle Verdienste für den Wiederaufbau großzügig zuschanzt, sondern aus Sorge, die Löhne könnten wieder sinken,** nachdem sie gerade ein kärgliches Existenzminimum garantiert hatten. Die einen werden naß – die anderen werden ausgewrungen. Auch wenn damit fast jedermann auf Jahre hinaus nun rechnet, hofft man, zu seinem Teil von den Folgen der Sintflut einigermaßen verschont zu bleiben, wenn man schon nicht zum Teilhaber der Devisenflut werden kann. Macht, was ihr wollt, mit dem unverhofften Geldsegen – aber laßt uns in Ruhe.

In diesen Wochen setzt der Reisestrom zu den Fluten des Schwarzen Meeres ein. Die meisten kommen mit dem Flugzeug aus dem Westen und sehen nur die goldgeränderte Visitenkarten Rumäniens, Mamaia genannt".

Jawohl! Mamaia ist nicht Rumänien, so wie die Genossen, die von den sowjetischen Panzern ans Ruder gebracht wurden, nicht das Recht haben, sich Vertreter des rumänischen Volkes zu nennen.

Der Korrespondent der „Kölnischen Rundschau" hatte den Mut, das wahre Gesicht der kommunistischen Herrschaft in unserem armen, unterjochten und von dieser schrecklichen Flutkatastrophe schwer betroffenen Vaterland zu entlarven. Wir danken ihm dafür!

Gleichzeitig wenden wir uns mit der Bitte an alle Organisationen, Unternehmen und Privatpersonen, die sich an der Hilfsaktion für die Opfer der Flutkatastrophe beteiligen: Pakete direkt an die Opfer zu schicken, die Verteilung der Spenden an Ort und Stelle zu kontrollieren, präzise Bedingungen in diesem Sinne an die kommunistischen Behörden zu stellen und nicht die Parteikasse durch harte Währung zu bereichern und damit die Ziele des Weltkommunismus zu unterstützen.

Das ist die Bitte des gesamten rumänischen Volkes und aller anderen nationalen Volksgruppen, die innerhalb der rumänischen Grenzen leben.

I. V. EMILIAN

Aufruf!

Die Gedicht-Bücher von Gerhard Schumann erscheinen im Hohenstaufenverlag, den er selbst 1963, zusammen mit einem Freund, gegründet hat. Folgende Werke sind bisher von ihm erschienen:

„Die grosse Prüfung" (Gedichte)
„Leises Lied" (Gedichte)
„Die Tiefe trägt" (Gedichte)
„Heiter-besinnliche Verse" (Eine 17-cm-Langspielplatte)
„Stachel-Beeren-Auslese" (Besinnliche und heitere Verse mit Zeichnungen von Karl Staudinger)
„Ein Weihnachtsmärchen" (Mit 36 Zeichnungen von Ernst v. Dombrowski)
„Liebe übers Kreuz" (Ein heiteres Spiel)
„Gudruns Tod" (Tragödie)
„Der Segen bleibt" (Gedichte)
„Zwanzig Spruchkarten" (Mit Zeichnungen von K. Staudinger im Karton-Umschlag)

Der Hohenstaufen Verlag führt u.a. noch folgende Dichter-Namen:

Wilhelm v. Scholz („Unter den Sternen" Gedichte, „Ausgewählte Schauspiele); Friedrich Franz v. Unruh („Treskow", „Ehe die Stunde schlug", „Wo aber Gefahr ist", „Nach langen Jahren", „Der Verräter, die Schulstunde", „Und was wird mit uns"? Ein Gespräch im Atomzeitalter, u.a.). Karl Götz **(„Brüder über Land und Meer"** Dr. Dr. h.c. Heinrich Zillich urteilt über dieses Buch: Das unvergleichliche Buch müsste ein Volksbuch werden. Es gibt niemanden, der so viel von den Deutschen im Ausland weiss wie Karl Götz. „Das Kinderschiff", „Wenn die Hoffnung nicht wär", **„Schwäbisch von A–Z"** Eine heitere Sprach- und Menschenkunde für Schwaben und Nichtschwaben, Subskriptionspreis bis 31. 8. 1970 DM 13,80 (Preis ab 1. 9. 1970 DM 15,80). Ernst Bachmeister („Innenmächte", „Der lichte Sieg"). Hermann Noelle („Der Wall der tausend Türme" Historischer Roman, „Eine Göttin will ich lieben" Rokoko-Roman, „Der Blumennarr" Ein heiterer Roman). Kurt Ziesel („Und was bleibt, ist der Mensch" Roman, „Der endlose Tag" Roman). Ernst Behrends („Der Steppenhengst" Russlanddeutscher Roman). Herbert Cysarz („Arkadien" Roman). Anatol Textor („Doppelkopf" Roman) u.v.a.

Alle diese Werke können beim Hohenstaufen Verlag 7765 Bodman-Bodensee bezogen werden. Die meisten sind von den Autoren handsigniert.

Die Versandbuchhandlung Hohenstaufen-Buchdienst besorgt jedes im Buchhandel lieferbare Buch (Belletristik, Fachbuch, Schulbuch usw.) rasch und sorgfältig und schickt es wunschgemäss auch an Verwandte und Freunde im In- und Ausland.

Unterstützt durch Eure Buchbestellungen den Hohenstaufen Verlag! Fordert Prospekte an.

Unterstützt einen Verlag der es heute noch wagt saubere und wertvolle Literatur zu bringen und darum von den lizenzierten Massenmedien totgeschwiegen wird!

„Jedes unterdrückte Volk muss sich in seine Dichter versenken: aber niemals galt das mehr als heute, und als für die Deutschen!"

(Paul Ernst, 1920!)

Rumänische Ritterkreuzträger

GENERALMAJOR ION L. HRISTEA

Aus einer alten moldauischen Familie stammend, wurde HRISTEA 1896 in BARLAD geboren. Kavallerieleutnant am 1. Juli 1916, diente er während des I. Weltkrieges im Roschiori (Rote Husaren) – Regiment 2, dem Regiment, das mit seinem Kommandeur Oberst Naumescu an der Spitze, am 27. November 1916 bei Prunaru, westlich von Bukarest, zu Pferd und mit der Lanze attakierte. Mit demselben Regiment nahm Hristea an den Kämpfen am Sereth (Marascheschti), an der Säuberung Bessarabiens von bolschewistischen Banden und an der Schlacht an der Theiß gegen die rote Armee von Bela Kuhn teil. Während des I. Weltkrieges wurde Hristea zweimal verwundet. Als Rittmeister, Major und Oberstleutnant diente Hristea weiter im Roschiori-Regiment 2, bis er Anfang 1941 Kommandeur des Kalaraschen-Regiments 2 wurde, dessen Mannschaft zu 75% aus sogenannten Wechseldienstsoldaten (Calaraschi cu Skimbul) bestand, alle Söhne reicherer Bauern aus den Regierungsbezirken Romanatzi und Teleorman in der walachischen Donauebene.

August 1943: Oberst Ion L. Hristea mit deutschen und rumänischen Lehroffizieren des Kavallerieausbildungszentrums in Sibiu (Hermannstadt). Neben ihm, im weißen Sommerrock, Oberst Ion Eftimiu, der in der Schlacht am Asowschen Meer Chef des Stabes der rumänischen Kavallerie-Korps war.

Oberst Hristea führte dieses Regiment in den Kämpfen in der Nordbukowina, bei Hotin, im Raum Moghilew-Podolskij und vor Melitopol am Asowschen Meer. Im Zusammenhang mit der Teilnahme des Kalaraschen-Regiments 2 an den Kämpfen am Asowschen Meer, schrieb damals General Wittke, Kommandeur der 170. deutschen Infanteriedivision, folgenden Brief an Oberst Danescu, Kommandeur der 8. rumänischen Kavalleriebrigade, zu welcher das Kalaraschen-Regiment 2 gehörte:

„Ich freue mich Ihnen mitzuteilen, daß es dem Kalaraschen-Regiment 2, gemeinsam mit der Artillerie Ihrer Brigade gelungen ist, nach einem schwungvollen Angriff, alle Hindernisse beseitigend, die feindlichen Kräfte zurückzuwerfen und dem Feind erhebliche Verluste beizufügen.

Das Kalaraschen-Regiment 2, unter der Führungs seines Kommandeurs, hat außergewöhnliche Erfolge errungen und zur Festigung des Abschnittes meiner Division beigetragen.

Ich danke Ihnen für die Unterstützung, die Sie der Division geleistet haben und ich bitte Sie, meinen Dank der Truppe des Kalaraschen-Regiments 2, der kollaborierenden Artillerie und besonders dem Kommandeur des Kalaraschen-Regiments 2 zu übermitteln".

Im Spätherbst 1941 nahm Oberst Hristea an der Spitze seines Regiments an der Eroberung der Krim teil. Bei Sekehe-Eli befindet sich Hristea in den ersten Reihen seiner Soldaten, schießt selbst mit der Maschinenpistole und durch sein persönliches Beispiel kann das Regiment einen neuen glänzenden Sieg verbuchen: über 1300 Gefangene und 25 Pakgeschütze, fast 100 Granatwerfer und 150 Maschinengewehre fallen in seine Hände.

Bis Anfang Mai 1942 war das Kalaraschenregiment 2 im Raum Karassubasar gegen Partisanen im Einsatz und ging dann bei Kiet in Stellung, einem besonders heißen Punkt der neuerstandenen Front zwischen dem Faulen Meer und der Bucht von Feodosia. Im Rahmen der Operation „Trapenjagd" (Zurückeroberung der Krim) griffen die Reiter des Regiments 2, Oberst Hristea an ihrer Spitze, die sowjetischen Stellungen in Richtung Parpatsch an und beteiligten sich an der Verfolgung des Feindes bis Kertsch.

Betreffend die dramatischen Abwehrkämpfe, die Ende Dezember 1942 im Raum Ssamochin-Shutoff 2 stattfanden, schreibt Generalmajor Hans Doerr in seinem Buch: „Der Feldzug nach Stalingrad", Seite 104: **„Besonders zu erwähnen das Kavallerie-Regiment des Oberst Hristea, der zu Fuß mit Stock und Pistole seine Truppe gegen die feindlichen Panzer führte und schwer verwundet wurde".** Er wurde so schwer verwundet, daß man ihm den rechten Unterarm und beide erfrorenen Fußspitzen amputieren mußte. Er wurde damals mit dem Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes ausgezeichnet.

Trotz seiner Invalidität diente er als vorbildliches Beispiel der Pflichterfüllung weiter im Kavallerieausbildungszentrum von Sibiu (Hermannstadt). Im Dezember 1943 wurde Hristea Generalmajor.

Nach der Preisgabe Rumäniens an die Sowjets überstand Generalmajor Ion L. Hristea tapfer alle ihm auferlegten Unbilden, ohne sich dem uns aufgezwungenen Regime zu beugen. Er lebt zurückgezogen in einer rumänischen Provinzstadt. Seine ehemaligen Kampfgefährten, die die Ehre hatten, im Rußlandfeldzug unter seinem Kommando zu stehen, wünschen ihm noch viele gesunde Jahre.

I. V. E.
ehemaliger Rittmeister, Schwadrons-Chef
und Abteilungskommandeur im Kalaraschen-Regiment 2.

Jetzt haben wir Grund zu hoffen

Seit 25 Jahren, seitdem die sogenannte Befreiung stattfand und die Sowjets an der Elbe sitzen, wird das politische Gesicht auch von Resteuropa von verschiedenen Faktoren „umgeformt". Meinungsmacher und Umerzieher wurden nicht nur in Deutschland eingesetzt. Zeitungen zum Zwecke der Zersetzung des Widerstandswillens gegenüber dem Kommunismus und für die totale Verblödung des Volkes wuchsen überall, wie Pilze und Unkraut nach dem Regen, aus dem Boden. Viel raffinierter und „wissenschaftlicher" sind jedoch die Meinungsforscher und die Demoskopischen Institute mit demselben Ziel an der Arbeit. Diese wußten jedesmal, wenn das Volk an die Urnen gerufen wurde genau, wie die Wahl ausgehen würde. Die Prozente an Stimmen, die jede Partei bekommen sollte, wurden viele Wochen vor der Wahl bekannt gegeben, gemäß einer neuen Interpretierung der „geheimen" Stimmenabgabe. Auf diese Weise haben viele, die anders wählen wollten, zum Schluß resigniert: entweder gingen sie gar nicht mehr zur Wahl oder sie gaben ihre Stimme einer anderen Partei.

So war es auch in England vor dem 18. Juni 1970. Obwohl die Sozialisten seit mehr als einem Jahr bei jeder Kommunalwahl gewaltige Stimmenverluste zu verzeichnen hatten und die Engländer offensichtlich von diesem sozialistischen Experiment genug hatten, gaben die Demoskopischen Institute und die Werkstätten der Meinungsmacherei mehrere Wochen vorher und bis zum Vorabend der Wohl, Wilson und seine Labour-Partei als Sieger an. Man behauptete sogar, daß die Labour nach dieser Wahl mit einer „komfortablen" Mehrheit **von nicht weniger als 175 Sitzen** regieren würden. Selbstverständlich trommelten die Merseburgers, Gutts und Paczenskys, die die Meinungsdiktatur in Deutschland ausüben, den Sieg der Labour aus.

Der 18. Juni 1970, der Tag an welchem 1815 die Schlacht von Waterloo stattfand, war für die Demoskopischen Institute und die „forschrittlichen" Gauner der Meinungsmacherei, ein neues Waterloo. Statt der vorausgesagten 175 Sitze Mehrheit der Labour, errang die Konservative die absolute Mehrheit, **dazu noch mit einem deutlichen Vorsprung ihres rechten Flügels.** Kein anderer konservativer Kandidat hat den sozialistischen „Labour" so viele Stimmen abgenommen, wie **Enoch Powell,** der „Rechtsradikale", der zu Gunsten Rhodesiens und Südafrikas Stellung bezog und sich der schwarzen Invasion in England energisch widersetzte. **In Wolverhampton, wo Powell kandidierte, stiegen die Stimmen der Konservativen von 18,1% auf 64,3%.** Die Labour-Stimmen sanken von 40,9% auf 28%. **In 12 Wahlkreisen des industriellen Gebietes von Birmingham, in welchen die Wahlkampagne von Powell geführt wurde, setzten sich die Konservativen überall durch.** Ungefähr ein Viertel der Wähler, die früher Labour wählten, sind diesmal zu Powell übergegangen.

Seit 25 Jahren ist so etwas in Europa nicht mehr geschehen. Allen denjenigen, die den Vormarsch des kommunistischen Imperialismus durch Zersetzungsarbeit und Schaffung von anarchistischen Zuständen in allen westeuropäischen Ländern vorbereiten, wurde ein Strich durch die Rechnung gemacht. Darum haben wir jetzt Grund zu hoffen.

Traian ROVINARU

Wir kämpfen für die Freiheit, nicht für die „Liberalisierung".

Marxistische Agression gegen Griechenland

Der ausgezeichnete Pressedienst „Aginter Presse" (Rua de Campolide 27 A/B, Lisboa 1, Portugal), den wir nur empfehlen können, bringt ständig Berichte über die Methoden, die gegen das jetzige Regime Griechenlands angewendet werden.

In ihrer Ausgabe vom 15. Juni 1970 schreibt „Aginter-Presse" über die neuesten propagandistischen Angriffe gegen Griechenland in Bezug auf den Fall **Theodorakis** und kommt zu folgendem Schluß:

„In der Zeit als Theodorakis sich noch im Gefängnis befand, wurde der Akzent auf den **Komponisten von Weltruf, den Schöpfer von Zorba und den Musikhersteller des Films Z.** gelegt. Um die Öffentlichkeit weich zu machen, pflegte man zu sagen, daß Theodorakis **schwer krank** sei und daß er von einem Tag auf den anderen im Gefängnis sterben könne. Über seine Zugehörigkeit zur kommunistischen Partei schwieg man allerdings und auch J. J. Servan-Schreiber behauptete, als er Theodorakis nach Frankreich brachte, daß dieser **nicht mehr Kommunist sei.**

Gleich nach seiner Freilassung wurde Theodorakis als ein Held des Widerstandes präsentiert. Seine subversive Tätigkeit wurde in den Himmel gehoben. In einem Interview, das er Ende April 1970 in Paris gab, unterstrich Theodorakis selbst, daß er seit 1943 der K. P. angehörte und daß er nachher von der linksradikalen Partei E.D.A. (Treibriemen der Kommunisten, nachdem ihre eigene Partei verboten wurde) beauftragt wurde, die „Lambrakis-Jugend" zu führen, also die Stoßtruppen der E. D.A. In demselben Interview hat Theodorakis zugegeben, daß er seit 23. April 1967 die Initiative zur Organisierung des Widerstandes ergriffen hat und schon am 5. Mai die klandestine Zeitung „Nea Hellada" herausgab. Durch dieses spontane Geständnis hat Theodorakis alle Maßnahmen, die gegen ihn getroffen wurden, einschließlich der Internierung, rechtfertigt. Wenn man gegen die Gesetze vorgeht, kann man sich nicht hinter dieselben Gesetze stellen. Die subversive Aktion von Theodorakis und seinen Gesellen hat dieselben Züge wie die der sogenannten **proletarischen Linken** von Geismar. Trotzdem hat die Reaktion der französischen Regierung gegen die Linksradikalen nicht die gleiche Protestwelle herbeigeführt, wie die Maßnahmen gegen die gleichen marxistischen Aktivisten der griechischen Regierung. Warum?

Weil eine Verschwörung in europäischem Maßstab für den Sturz der Regierung Papadopoulos angezettelt wird. Die fortschrittlich-sozialistischen Kräfte wurden gegen Griechenland entfesselt... Die Triebkraft dieser Kampagne scheint die sozialistische Internationale zu sein. Die Kommunisten halten sich zur Zeit in der zweiten Linie und manövrieren im Schatten.

Es handelt sich um einen Kampf revolutionären Charakters, der auf mehreren Fronten gleichzeitig geführt wird: ideologisch, politisch, psychologisch, wirtschaftlich und sogar militärisch. Die angewendete Strategie zielt auf die progressive Erstickung der Regierung in Athen und auf einen bewaffneten Aufstand hin". Das Resultat der englischen Wahlen hat jedoch ein wichtiges Element dieser Verschwörung ausgeschaltet. Die widerrechtliche „Verurteilung" Griechelands durch den Europarat in Straßburg kann nur propagandistischen Zwecken dienen, denn diese Institution hat nicht die Befugnisse eines internationalen Gerichtshofes und verfügt auch über keine übernationale Autorität. In der Zwischenzeit konsolidiert die Regierung in Athen ihre Macht und gewinnt ständig an Autorität. So ist es für Europa auch besser.

„Friedliche Koexistenz" bedeutet Selbstmord für den Westen.

Eine Danksagung rumänischer Flüchtlinge

München, den 22. Juni 1970.

Die rumänischen Flüchtlinge, die in der letzten Zeit in der Bundesrepublik Deutschland um politisches Asyl gebeten haben und durch das Sammellager Zirndorf gegangen sind, fühlen sich verpflichtet, der Lagerleitung und der Lagerverwaltung auf diesem Wege ihren anerkennenden und ausdrücklichen Dank auszusprechen.

Wir fanden hier volles Verständnis und eine menschliche Behandlung. Unterbringung und Verpflegung waren mehr als befriedigend.

Das Sammellager Zirndorf hat es uns ermöglicht festzustellen, welch ein Unterschied zwischen der Behandlung des Menschen im kommunistischen Machtbereich und der Behandlung des Menschen in der freien Welt besteht.

Wir wollen das ausdrücklich betonen und uns deshalb auch für alle unsere Landsleute herzlichst bedanken.

Dr. med. Cristian Paul Sinescu
Dr. med. Alexandra Sinescu
Dr. med. Nicolae Dumitriu
Haralambie Simonide

UMERZIEHUNG

Ihr habt's gehegt und gegossen
Das Pflänzchen der Anarchie!
Nun ist es ins Kraut geschossen,
Und wie?

Ihr hattet es ja so eilig:
In den Dreck mit Treue und Ehr!
Nun ist ihnen nichts mehr heilig,
Wirklich nichts mehr!

Geschändet, gefälscht, gelogen,
Es war eine furchtbare Saat!
Nun sind sie umerzogen.
Da wackelt der Staat!

Die Beau's von den hohen Schulen,
Und der Mob ist grölend dabei,
Und die Dirnen und die Schwulen
Prügeln die Polizei!

Das Dasein ist schal und fade,
Drum nimm eine Bombe mit...
Vom Krawall zur Barrikade
Ist's nur ein Schritt!

Alma mater und Gosse,
Wie gut sie sich verstehen!
Im Hintergrund feixen die Bosse,
Die's drehn!

So weit ist es nun gediehen,
So weit, ihr Herrn, ist zu weit!
Für ein grosses Umerziehen
Wird's Zeit!

Gerhard Schumann

Der Abdruck der Gegendarstellung von Frau Josefine Czollek wird gemäß Paragraph 13c Bayer. Pressegesetz hier unten gebracht:

GEGENDARSTELLUNG

„Hiermit überreiche ich meine Gegendarstellung zu Ihrem Artikel „Kommunisten an der Freien Universität Berlin" in Ihrer Zeitschrift „Stindardul", Jahr XVI, Nr. 107, April–Juni 1969, und fordere gemäß § 10 des Bayerischen Pressegesetzes die Veröffentlichung nachfolgender Gegendarstellung in der nächsten Nummer derselben Zeitschrift.

1. Es trifft nicht zu, daß ich, Josefina Czollek geborene Berger, mich im Jahre 1945 in Braila befand. Richtig ist, daß ich seit Januar 1937 meinen ständigen Wohnsitz in Bukarest hatte.

2. Es trifft nicht zu, daß ich jemals in Rumänien oder Hamburg Mitglied einer politischen Partei war. Auch habe ich nicht irgendwann illegal für die verbotene KPD gearbeitet.

3. Es trifft nicht zu, daß ich keine Lateinkenntnisse habe. Richtig ist, daß ich mit Abschluß des rumänischen Lyzeums in Braila 1928 das „Große Latinum" bestanden habe.

4. Es trifft nicht zu, daß Prof. Günter Reichenkron von irgendwelcher Seite gezwungen wurde, mich als provisorische Lektorin einzusetzen. Richtig ist, daß nach Anerkennung meines akademischen Grades in Deutschland und einer Probezeit als Lehrbeauftragte Prof. Günter Reichenkron mir die hauptberufliche Übernahme des Lektorats für die rumänische Sprache anbot.

5. Es trifft nicht zu, daß ich jemals Mitarbeiterin der Zeitschrift „Kultur und Volk", die in Ost-Berlin erscheint, war oder bin.

6. Es trifft nicht zu, daß ich einen Schwager mit demselben Namen habe. Richtig ist, daß die gesamte nähere Familie meines Mannes in Auschwitz vernichtet wurde. Direktor Czollek des Verlages „Volk und Welt" ist ein weitläufiger Verwandter meines Mannes.

7. Es trifft nicht zu, daß das Theaterstück „Ich bin nicht der Eiffelturm" der Autorin Ecaterina Oproiu von Roland Links übersetzt worden ist. Richtig ist, daß ich im Auftrage des Wossilus Bühnenverlages, 1 Berlin 12, Knesebeckstr. 10, jetzige Adresse: 1 Berlin 15, Kurfürstendamm 48, die Übersetzung durchgeführt habe. Obengenannter Verlag besitzt für das Bühnenstück die ausschließlichen Rechte für den Vertrieb im deutschsprachigen Raume.

8. Es trifft nicht zu, daß ich den Text des Prospektes „Berlin, Sehenswürdigkeiten und Stadtübersicht" gefälscht oder verändert habe. Richtig ist, daß die Übersetzung genau nach einer Vorlage des Verkehrsamtes Berlin erfolgte.

6. August 1969

Josefina Czollek geborene Berger"

*

Im Zusammenhang mit dieser Angelegenheit, hat uns Herr RA Vergiliu Eftimie, am 28. Juni 1970, folgenden Brief geschickt:

Sehr geehrter Herr Dr. Emilian!

Für Ihr Entgegenkommen, daß Sie meinen Artikel „Kommunisten an der Freien Universität Berlin" in Ihrer Zeitung Stindardul Nr. 107 von April – Juni 1969 veröffentlicht haben, möchte ich mich im Namen allerRumänen in Berlin herzlich bedanken. Alles was ich da geschrieben habe, von Anfang bis zu Ende, ist nur die Wahrheit.

Die Rumänische Kolonie Berlin hat unzählige Male an der Freien Universität für die Berufung eines rumänischen Wissenschaftlers interveniert. Niemand hat die Interessen der Rumänen berücksichtigt.

gez. Vergiliu Eftimie
Rumänischer Rechtsanwalt
Berlin 31, Bayerischestr. 21